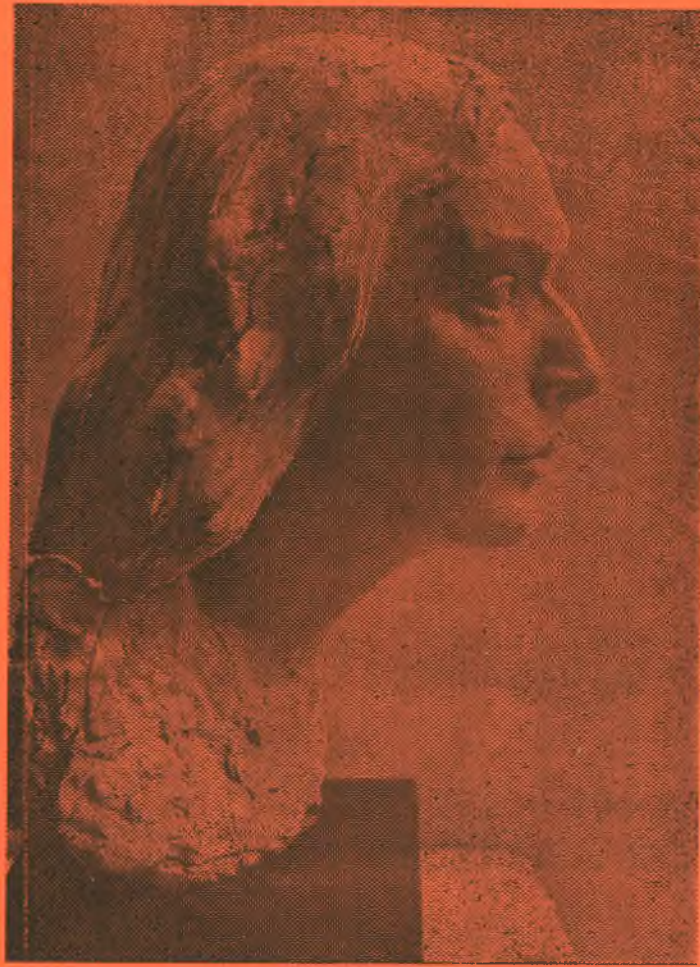

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 6

Червень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

PIK VIII.

ЧЕРВЕНЬ 1951

Ч. 6

VOL. VIII

JUNE 1951

No. 6

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокє число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00	4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00	5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50	6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00	

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

З М І С Т

О. Л.: Не захотіли бути колонією	1	І. Савицька: Курлашка	11
Л. В.: Могутній здвиг	2	Л. Бачинський: Циган	12
Л. Бурачинська: Керамічна студія у Філадельфії	3	Орися: Чудо косметики	13
Іванна Петрів: Наш найбільший скарб	4	Стефа: Влаштуємо мешкання	14
Дора Рак: Над Круглим Озером	5	М. Морачевська: Заслона на двері	15
Л-ка: Організація преси	6	Н. Костецька: Городина	16
Учасниця: За святочним столом	7	Helen F. D. Lototsky: At Two Conventions	17
Нове завдання	8	Anne Strykowski: An Outline of Ukrainian Embroidery	18
А. Галан: Пахощі	8	Побудова, програма, засяг СФУЖО	19
Софія Парфанович: Квіти й краєвиди	9	Світовий Союз Матерей	20
Є. Прокопович: Товарищі визвольних змагань	10	Комітет "Мати й Дитина"	20
К. Перелісна: Галя сама	11	При громадській роботі	21

Оформлення обкладинки—П. Андрусів

Світлина на обгортці знята з різьби Григора Крука: Жіноча Голова
Із книжки С. Гординського: Крук, Павлось, Мухин, видання УСОМ

Не захотіли бути колонією

Цього року минає 175 років з часу як проголошено незалежні Злучені Держави Америки. Це сталося 4. липня, 1776, у Філадельфії, коли 56 представників 13 колоній підписали Деклярацію Незалежності, що до сьогодні є найважливішим документом Америки, основою і джерелом її вольностей.

Коли підписувано Заяву Незалежності, колонії що стали державами, були вже більше як рік у війні з Англією.

Пригадаймо коротко події що привели до війни.

Непорозуміння між американськими колоніями і Великою Британією тягнулись довгий час і щораз то загострювались, аж привели до збройної розправи.

Ще в 1754 році уряд Великої Британії сам піддав думку об'єднання колоній. Делегати зібрались того року в Олбані, Н. Й., і погодились на плян союзу, заявляючи, що конфедерація рішуче потрібна для безпеки та оборони колоній. Але того пляну, зладженого під проводом Бенджаміна Френкліна, не здійснено.

Не допустила до цього англійська аристократія, купці, промисловці і банкири, які вважали це загрозою для їхніх колоніальних інтересів.

Всі вони тягнули з Америки доходи, чи то в формі доходних посад, чи різних високих оплат. Коли в рр. 1764-1767 англійський парламент прийняв кілька постанов, що мали на меті стягти ще вищі оплати, взаємини між Англією і колоніями крайнє загострились.

Американці не журились „матірнім“ краєм, але своїми проблемами. Вони турбувались

розвитком своїх земель і засобів. Бажали розвинути в себе промисл і торгівлю та тягнути зиски, зокрема з торгівлі з закордоном, із Францією і Голандією. Вони бажали самі займати кращі посади, а також забрати землі дальше на захід.

Опираючися на англійській конституції, вони настоювали, що колоніям прислуговує право ухвалювати закони та накладати податки. Ціль влади — казали американці — захищати життя, свободу і власність народу, а коли охорону заступить тиранія, народ має право змінити владу, як треба, і через революцію. А щоб ділом піддержати свої думки, американці зачали бойкотувати англійські товари.

В 1775 році події зачали розвиватися швидко. Одна подія прискорила розв'язку проблеми. Дня 19. квітня того року англійське військо вийшло з Бостону в напрямі недалекого Лексингтону. Тоді на майдані в Лексингтоні зібралася групка міліціонерів. Однак, що їх було мало, командант приказав їм розійтися. Та в ту мить роздався вистріл, про який і досі не знають, з якої він упав сторони. Цей вистріл згромадив більше міліціонерів, які гнали англійське військо аж до Бостону.

Потім другий континентальний конгрес у Вашингтоні призначив Джорджа Вашингтона командиром америк. збройних сил і війна розгорілась на добре та скінчилась перемогою американців над Англією — й 13 колоній стали державами, об'єднаними у федеральний союз.

Аж тоді американський народ зміг здійснити принципи,

які проголосив через своїх виборців 4. липня, 1776, у Філадельфії.

Це були такі засади:

1. Усі люди створені рівними. Творець обдарив їх незаперечним правом до життя, волі й змагання до щастя.

2. Щоб забезпечити ці права, встановлюється уряди, які одержують свою справедливу владу із свободної волі народу.

3. Коли яка форма влади нехтує ті цілі, то народ має право змінити або скасувати її, а встановити нову владу, кладучи її основи на таких принципах та організуючи її сили у такій формі, що забезпечить їхню безпеку, волю і щастя.

Після скінчення війни американців було лише 3,000.000, а їхній край — це були 13 степів над Атлантиком. Тепер же є 153,000.000 американців, а їхній край сягає до Пацифіку. Сьогодні це наймогутніша та найбагатша країна в світі, а це досягнення завдячує перш за все своїй волі, бо лише дійсно вільні країни можуть так гарно розвиватися.

Коли б Америка була зосталася колонією, вона мусіла б коритись інтересам колоніальної імперії. Рішучим жестом вона скинула колоніальну владу і стала господарем на своїй землі.

Сьогодні є ще багато колоніальних народів. Навіть Україна, що є союзною республікою ССРСР, є на ділі колонією московської імперії, яка держить її в неволі і визискує безпощадно для себе. Наближається час, коли колоніальне панування зникне. Сміливий крок американського народу послужить тут прикладом.

О. Л.

М о г у т н і й з д в и г

Вже закінчився зїзд Генеральної Федерації Жіночих Клюбів, оцей могутній здвиг американського жіноцтва, що до його голосу прислухається американська земля. Всі журнали повні описів і вражень із Гюстон, Тексас. Впродовж тижня радили тут провідні жінки Америки, промовляли до них громадські діячі і фахівці.

Вже від двох літ Союз Українок Америки бере участь у цих зїздах, як афіліоване товариство. Торік у Бостоні, Масс., і цього року в Гюстоні промовляла на зїзді голова СУА п. Олена Лотоцька. Цікава на її враження, заходжу зараз же по повероті її до централі.

Пані голова вже при бюрку. На лиці ще сліди подорожньої втоми, але привітна усмішка розпогіднює його. Охоче починає розказувати. Вона вся ще під враженням подорожі.

— Запрошення на зїзд наспіло ще вкінці квітня. Ми завагались — кошти подорожі через пів Америки великі. Та зваживши місію, що її сповняє СУА серед американського жіноцтва та сердечний стиль запрошення — ексекютива вирішила вислати відпоручницю. Мій виступ був призначений на другий день нарад, себто 15 травня.

Пригадую ще, що дня 13 травня пані голова виводила показ народнього вбрання на святі матері в Нью Йорку.

— Так, це й спонукало мене взяти слідуочого дня літака, щоб поспішити на час до Гюстон, що лежить над Мексиканським заливом. Плян конвенції був уже в мене в руках. Як звичайно воно буває, певна частина нарад проводиться на пленумі, а друга в комісіях. Мене цікавило одне і друге. Та на пленумі йдуть програмові реферати, що здебільша вже надруковані. Дальше привіти різних чинників, що їх варто теж про-

слухати, як і резолюції зїзду наприкінці. Та куди цікавіше розглядати проблеми Генеральної Федерації в комісіях. Тут обговорюють все те, чим хвилюється і живе американське жіноцтво.

— Які саме питання розглядалися там і в котрих Ви брали участь?

— Комісії було кільканадцять. Суспільна опіка, оборона держави, публичні взаємини, міжнародні звязки, американський дїм, виховання — ось найважливіші. Та я не могла бути на всіх, хоч як вони мене цікавили. Треба було обмежитись до тих, що були для нас важні, або де я могла виявити становище СУА. І так я на спеціальне запрошення управи Федерації взяла участь у комісії міжнародних звязків, а окрім того якийсь час прислухалась до праці комісії економічної стабілізації.

— Що можете сказати про резолюції зїзду?

— Це саме на комісіях їх впрацьовують. На вступі до резолюцій американське жіноцтво, відчуваючи загрозу, що її ширить в Америці безвір'я, зложило приречення вірності Богові та його законам. Декілька перших резолюцій торкалося економічних питань, як стабілізації, страйків, інфляції і впливу тих явищ на американську родину. Висновком цих резолюцій було створення комітету споживачів. Дальшу групу резолюцій творили проблеми державної оборони. Зїзд живо й чуно передбачив загрозу війни, висловився за пляном загальної військової служби та обговорив питання безпеки родин вояків. Третьою помітною резолюцією було створення Світової Федерації Жіночих Клубів.

— Чи мали Ви змогу видвинути й наші питомі справи перед американський загаль?

— Як уже було згадано в пресі, я зясувала справу новоприбулих, і їх включення в наше життя, як найважлишу для СУА. Це знайшло живий відгук. До мене приступало багато делегаток із запитамі і мені приходилось розвіяти багато пересудів, що вони видвигали проти новоприбулих. Зокрема західні стейти, де слабо розвинений промисл, уважали новоприбулих обтяженням для Америки.

— Такі розмови й особисті звязки нераз дуже успішні. Чи мали Ви на те достатно часу?

— На те завжди залишають підчас зїзду обїдову чи вечірню пору. У мене безліч нових, милих знайомих та замовлень книжки "Дух Полум'я", що про неї вже стільки відгуків є в американській пресі. Декому думаю післати ще кілька інформаційних книжок про Україну.

— Із яким враженням Ви покинули конгрес?

— Піднесеним. Дух громадської активності, взаємного зрозуміння й толеранції створював теплу й щирю атмосферу праці. Не тільки наради, але приватні розмови були пройняті тим. Подивугідне було те, як старенькі бабусі живо брали участь у нарадах. Кілька учасниць із трудом порушувались на милицях. Але все кипіло бажанням вложити свою частку в спільне русло, причинитись хоч доброю волею до такого важного діла.

— Здається що можна позадрити американкам такого активу?

— Коли я наприкінці конгресу повернулась на лєтовище, подумала те саме. Та мене чекала ще участь у конгресі громадянства в Вашингтоні. І я освідомила собі, що в країні, де так плекають почуття громадянства, мусіла вирости жінка, свідомо своїх завдань. **Л. Б.**

Керамічна Студія у Філадельфії

Українська посуда перейшла довгу лінію розвою. Від примітивної, ліпленої ще форми через ганчарське коло княжих часів аж до вибагливого куманця Гетьманщини. Українська земля має багаті зложисща глини. Із них виходили біляво-сірі, червоно-брунатні або темно-сірі миски й горшки.

Виробництво кераміки розвинулося в кількох центрах. Проф. Січинський ділить її на чотири великі групи — волинсько-подільську, полтавську, чернігівську і гуцульську. Кожна з них витворила свій окремий тип, обумовлений смаком населення, історичними впливами та якістю глини. У 19 столітті воно почало занепадати під впливом порцеляни та посуду фабричного виробу. І тому глиняна посуда зникла з ужитку вищих верств. На селі вона ще широко збереглася, хоч уже не могла так розвиватися, як передше.

Та оживлення цієї галузі прийшло з іншого боку. Зацікавлення народним мистецтвом спонукало міське населення пригланутися до тих погорджуваних „черепків”. Шляхотні форми й гармонійний рисунок приваблював. Керамічну посуду почали вивчати мистецько-промислові школи (Коломия, Миргород, Межигіря, Кам'янець, Одеса). Мистці-вчителі навязували до народнього виробництва своєї околиці. Стали творити декоративну посуду для міського вжитку з застосуванням народньої орнаментики. Вслід за тим почали йти і підприємства (І. Левинський, С. Литвиненко у Львові, Гуцульське Мистецтво у Косові).

Не всі ці спроби мали однаково добрий вислід. Але все ж показали дорогу та створили своєрідний тип міської декоративної посуду.

Тому з радістю приймемо

Вироби української керамічної студії у Філадельфії: колач, трійця, чутра.

вістку про те, що це шукання продовжується й поза межами рідного краю. Нещодавно відкрила свою керамічну робітню у Філадельфії молода мисткиня Марія Хомин. Із народнім мистецтвом зблизила її кількітня праця в кооперативі „Українське Народне Мистецтво” у Львові. Для технічного вивчення керамічної галузі вона пройшла вишкіл у фабриці порцеляни в ЗДА. Впродовж 1950 р. мали ми змогу зазнайомитись із її виробами, що їх виставляла крамниця „Базар”, а восени на виставі „Pennsylvania Guild of Craftsmen”. Тут вона показала цілий ряд посудин, від великої, декоративної „трійці”, аж до дрібних дитячих забавок.

Марія Хомин пішла в своєму виробництві окремою дорогою. Вона — уроженка західних земель — оперлася на гуцульській кераміці. Багатство форм і орнаменту полонило всеціло її уяву. Вона притримується в основі форми гуцульської посуду і лише незначно модифікує гуцульський орнамент. Та в неї він виходить поглиблено, утончено. Це замітне також на техніці її виробництва. Підклад до її виробів творить чиста калінова глинка, що стає в ви-

паленні високоякісним фаянсом. Прозора полива увидатнює чіткість рисунку та шляхетний підклад матеріялу.

Як сказано, формою посуду Марії Хомин не відбігає від гуцульських зразків. Це є ті ж церковні прикраси — трійці, свічники, ті ж хатні предмети — колачі, чутри, миски. У розміщенні орнаменту мисткиня придержується також гуцульського підходу: на невеликій площині нагромаджує багато мотивів. Але в декільки останніх виробках є вже слідне намагання звільнити площу. Є тут зручно висунений один основний мотив, якому уступають усі дальші. Можливо, що цією дорогою й піде дальше її намагання.

Цікавою є також спроба примінити гуцульські керамічні мотиви до модерних форм посуду, як лямп, ваз, мисочок-бомбонер і попельничок. Тут уже можна ощадно орудувати орнаментом і це дає дуже цікавий і приємний ефект.

До ряду наших керамічних мистців приєдналась нова сила. У керамічній галузі жінки здавна вибивались, зокрема в русунку. Марія Хомин поставила свою робітню самостійно і повила діло дальше. Вона підносить керамічне виробництво одної околиці як щодо техніки посуду, так і щодо композиції. А тепер пробує примінити його мотиви до сучасних ужиткових форм. **Л. Бурчинська.**

Наш найбільший скарб

Багато різних клопотів докучає нам у нових країнах поселення. Проте найбільшою нашою журою — це наші діти. Як повести їх, як виховати, щоб вони колись принесли користь нашій батьківщині?

Не вільно нам легковажити виховання наших дітей. Це була справа не легка в рідному краю, а що ж говорити там, де наші діти виростають серед чужого оточення, у чужій школі, просякають чужою культурою, чужими впливами! На наших очах діти стають не-нашими. Що робити? Чи залишити їх на пропаше? Чи погодитися з тим, що своєю кєрвавицею будемо виховувати свої власні діти на користь чужій культурі?

Зберегти наших дітей для нашого народу й Церкви — це наша найоільша турбота. В першу чергу треба змагати до більшого скупчення українців. Осібняком дуже важко боротися з впливами чужого довікля. Там, де є українська громада, легко зорганізувати дитячий садок, суботню школу, дитячі гурти, спортові й освітні товариства молоді, церковні дитячі й юнацькі дружини, читальні і т. д.

Одначе треба памятати також і про довікля, що окружає дитину. Не слід ізолювати дитину від нього, це неможливе і шкідливе. Наші діти мусять жити серед своїх товаришів, мусять почуватись серед них свобідно, як рівноправні одиниці щоб не витворилося в них якесь почуття меншевартости. Чужого впливу не можемо усунути, але можемо відобрати йому панівну роль. Як це осягнути?

Наші діти — живучи серед чужого оточення — повинні почуватись гордими на своє українське походження і на свій нарід. Тут першим і най-

більш вирішним чинником є батько й мати, родинне вогнище. Рідна хата мусять бути для дитини святістю й батьківщиною. Батько-мати мусять під оглядом моральним і культурним — стояти, якщо не вище, то принайменше нарівні з чужим довіклям, щоби дитина — своїм спостережливим змислом і вразливою інтуїцією не доглянула меншевартости свого родинного дому. Інакше вона хилитиметься на той бік, що їй буде імпонувати. Родина, церква, обряд, традиція, історія, література мусять імпонувати дитині. Що більше — українська дитина мусять сама собі імпонувати. Тим, що вона має особливе призначення, що Україна жде на неї, на її талант. Українська дитина мусять знати, що вона має стати чесним і хосенним громадянином своєї батьківщини, а якщо залишиться жити на чужині, мусять гідно заступати на чужині українське ім'я.

Виховання наших дітей в Америці чи Канаді мусять бути пристосоване до надбань цих держав. Нашим дітям не може імпонувати примітивне життя нашого села в краю. Тому не треба класти натиску на ті обставини. Навпаки, представляючи нашій дитині картини з батьківщини, мусимо вдкинути всі ті сторінки, що принижують або опоганюють її. Темні картини нашої історії, відсталість нашого села, побутовщина з горілкою і лайкою, неграмотність — те все відстрашує дітей і молодь і заставляє їх соромитись свого походження. У нас чейже стільки пишних ясных картин нашої минулої теперішньої дійсности, що є чим заімпонувати дітям. Треба тільки вміти ці картини зібрати і розкрити перед очима дітей.

Звісно, що треба представити дітям нашу гірку сучасність та вікове поневолення. Та не на те, щоб нарікати на лиху долю, а на те, щоб цю лукаву долю взяти за чуба й приневолити її бути послушною. Нашим дітям у нових країнах поселення треба показувати Україну такою, якою ми її хочемо мати і якою вона буде. Треба представити Україну, як країну великих скарбів, великих талантів та великих можливостей розвою. Пристосовуючи наукове знання й фаховий вишкіл, що вони їх телер набирають на чужині, можна ці можливості прегарно розвинути й використати.

Усі наші навчальні й виховні установи, курси, організації молоді, церковні дружини на чужині не сміють у своїх програмах відставати від таких самих чужих установ, бо тоді вони стануть для дітей нецікавими і чужими, як чужою для них є українська дійсність.

Українська мати повинна так улаштувати своє домашнє вогнище, щоб воно дихало на і дітей чимсь ніжним, теплим, чистим, чимсь окремішним і своерідним, а рівночасно ішло крок у крок із оточенням, щоби більше — перевищало те оточення. Українська мати мусять усувати із своєї хати все те, що могло б показати дітям українську відсталість. Українська вишивка, українська кухня, українські звичаї, пісні, вся наша традиція можуть прегарно злитись із загально-культурною атмосферою хати.

Українська жінка-мати, влаштуовуючи своє і своєї родини життя, не сміє забути нічого, що допоможе їй у релігійному й лаціональному вихованні дітей. Усе, що вона робитиме, робитиме з думкою про свої діти, на яких жде Україна.

Над Круглим Озером

Round Lake біля Шикаго

Перший виїзд

Їзда автобусом тривала більше години. Краєвид монотонний, але весняна зелень довкола захоплювала. Накінець автобус скрутив у малу доріжку, зачіпаючи дахом низьке галуззя дерев. Здавалося, ми віхали в ліс. Направо від дороги поміж деревами мерехтіло озеро. Зелень і тиша, де-не-де квіти. Серед тої зелені стояв дім, що мав примістити незабаром наших дітей. Опушений, занедбаний, брудний. Сліди занедбання всюди, зарослі квітники, лиш розцвілі конвалії і зелена мурава, привітні альтанки та лавочки під деревами нагадували, що колись тут господарка рука дбала за все.

Тяжкий початок

Т-во „Самопоміч“ взялося енергійно до приготування. Часу оставалось небагато — потрібний був поспіх, до того й грошеві засоби дуже малі. Відновлено сяк-так будинки працею декілька одиниць, що на суботи і неділі приїжджали з Шикаго.

Із вплачених уділів та при позичковій піддержці, декількох симпатиків із старшої еміграції зібрано суму, потрібну на заплачення половини залежності за реальність (цілість коло 15.000 дол.). Знайшлися охотники, що взяли на себе адміністрацію і господарку оселі. Пласт дав виховників. І з днем 10. липня м. р. відкрито першу Вакаційну Оселю для дітей у віці 5—12 років.

Дослівно з нічого і без зайвих балачок та шумних газетних закликів створено таку важну станицю завдяки енергії Т-ва „Самопоміч“, запалові гурта батьків (коло 100 родин в платили в цілості або частинно уділи по 100 дол.) та піддержці кількох одиниць із давнішої еміграції.

Цей спільний почин дозволив кількадесяти дітям (коло 60) провести кілька тижнів на вакаціях, а багато старших кожної неділі виїздили над озеро на короткий відпочинок.

Жінки при праці

А все ж найбільший тягар і відповідальність за переведення Вакаційної Оселі впали на кілька одиниць і тільки їх безмежна самопосвята та праця, просто до останніх сил — уможливили здійснення плянів. Тих кілька осіб, це: п. Гарасим — адміністратор оселі, д-р Несторович — лікар; п. п. Ст. Барановська і О. Козак — виховниці та П. Ганкевич, П. Кузич і О. Мельник — господині. Всі вони працювали необмежену

ком та з такою програмою (виготовленою п. О. Козак): а) розвій фізичного здоров'я, б) щоденна гігієна, в) вироблення соціальних прикмет, г) національне і релігійне виховання, д) підготовка до новацтва.

Пані О. Козак, по закінченні оселі, так зясувала вислід шоститижневої праці: Діти, поділені на 6 гуртків (по три хлопчиків й дівочі), поволі піддавалися пластовому порядку, звикали до пластових зайнять і не сприймали їх, як чогось

Будинок дитячої оселі над Круглим Озером

кількість годин, за мінімальною або жадною заплатою, а зокрема пані, що провадили кухню доказали чудес, не маючи нікого до помочі і скупенькі фонди, за які давали добрий харч.

Ніяка робота не була нікому не відповідна, кожний дав із себе максимум. Може й тому господині потім кілька тижнів „приходили до себе“ і ледве, чи котра з них піднялася б такого обов'язку вдруге. (Ця справа вимагає реформи в цім році).

Під знаком „Пласту“

Оселю построено на пластовий взір, із таборовим порядком

прикро-обовязкового. Зайняття рівномірно урізномороднено грами, забавами, веслуванням, купіллям в озері, а забарвлено пластовим романтизмом і національно-сентиментальним піетизмом (вечірні ватри з гуртками, яких тематикою був головно Рідний Край). Під кінець табору ок. 90-ро дітей перейшло в ряди новацтва і враз із тим таборовий порядок став строгіше пластовим (накази й пр.). Зайвий раз виявився „Пласт“ незрівняним виховним засобом, а пластова дисципліна так помічною у веденні більшого гуртка дітей.

Додати б ще, що діти, перебувши кілька тижнів у чисто

рідній атмосфері, несвідомо зродили в собі інстинкт національного самозбереження і понесуть із собою на ціле життя глибоко в дитячі душі вриті слова вірша, деклямованого малою Христею на одній із ватер:

„Дитино знай,
Що там за океаном
Твій рідний край!
Твій нарід там
Живе великий,
Дитино знай!“

А тут, над Круглим Озером, під синьо-жовтим таборовим прапором, знайшли цього літа куток України, на гостинній та вільній американській землі.

Дальші досягнення

Товариство опіки над молоддю, бо така початкова назва установи, під якою оформлено оселю, по році існування оперлася на власний кооперативний статут (чартер) як: „Українсько-Американська Кооператива „Самодопомога“, Інк.“ (Selfreliance Ukrainian-American Cooperative Association, Inc.) Засяг діяльності широкий як у ділянці чисто торговельно-кооперативній, так і в виховній. При більшім розмаху знайдуться потрібні фонди на сплату решти ціни купна за оселю, а теж і на дальші підприємства, що їх кооператива може закласти. Одне застереження можна мати, що в склад дирекції кооперативи (7-ми членної) не вибрано ні одної жінки. Адже ж жінки виказали велике вміння у веденні оселі, яка завдяки їх жертвенній праці й дописала в минулому році, і їм належаться два місця в дирекції!

Нова імміграція, поселена в Шикаго, вивязалася як слід із такого переважного завдання, що ним є оселя для дітей. Зроблено справді піонерську роботу, зваживши початкові імміграційні труднощі. І нині батьки спокійно вичікують вакацій, бо шикагівські діти мають свою оселю, де вже зачинаються приготування до другого вакаційного сезону.

А діти тішаться, що вже лиш кілька тижнів школи, а тоді виїзд над Кругле Озеро!

Організація й преса

Часописи можна поділити, якщо йде про їхній початок, на дві категорії. Одні газети постають так, що їх „роблять“ зручні видавці й талановиті публіцисти. Вони перше видають часопис, а потім шукають читачів. Таку газету може видавець продати другому разом із читачами.

Другий рід газет має інший початок. Спершу є читачі: це якась організація або політична партія, загалом якийсь гурт людей, звязаних спільними ідеями чи інтересами. Вони творять собі свій „орган“, свою трибуну.

Зайва річ говорити, що цей другий рід часописів важливіший та поважніший. Вони не є приватним підприємством, обрахованим на матеріальний зиск, але виявом глибоких суспільних течій, що з ними нерозривно звязані. Бо як за кожною поважною газетою мусить стояти гурт однодумців, так із другого боку ніяка сильна організація сьогодні неможлива без власної преси. Вона потребує її до поширення своєї ідеології та оборони своїх інтересів.

Газета НАШЕ ЖИТТЯ, тепер у формі журналу, належить до тієї другої категорії. НАШЕ ЖИТТЯ, постало як орган українців, зорганізованих в Союзі Українок Америки, і вже восьмий рік служить членкам США, поширенням та поглибленням української національно-державницької ідеології, є звязковим організації, речником та оборонцем думок, права й змагань, і репрезентантом організації назверх.

Переглядаючи сторінки НАШОГО ЖИТТЯ ми знаходимо статті на культурно-освітні й політичні теми, господарську пораду, сторінку для дітвори, народне мистецтво, вісті зо світу, оповідання, спомини, популярно-наукові статті і кореспонденції Відділів США. Журнал є багато ілюстрований, на доброму папері з колірною обкладинкою. Найбільш вибаглива читачка знайде в ньому доволі бажаного інтересного матеріалу. Крім того є в НАШОМУ ЖИТТІ дві сторінки Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУ-

ЖО), які постійно об'єднують нас з українським жіноцтвом усього світу, а дві сторінки в англійській мові для молоді дають їй напрямні і добрі інформації про українські справи.

Наше видання не є розраховане на зиск, однак існування його мусить бути запевнене патріотичним українським жіноцтвом. НАШЕ ЖИТТЯ є сьогодні єдиний український часопис, який репрезентує широке коло організованого українського жіноцтва по всьому світу. Передплатниця НАШОГО ЖИТТЯ має змогу безупинно комунікуватися із життям землячок в різних країнах Північної і Південної Америки, Західної Європи, Австралії а навіть Африки.

Пресовий фонд, який так щедро прислалі Відділи США, мусить все ж таки бути підсилений. Оголошення є певною підмогою видавництва. Вважаємо, що українські фірми повинні використати місце в журналі, які зрештою не є, як на журнал надто високі. Жіноцтво, що має знаменитий господарський змісл може в тому дуже багато допомогти.

НАШЕ ЖИТТЯ є жіночий журнал. Докажимо, що уміємо його належно оцінити й піддержати.

Л-ка

80-ЛІТТЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Роковини Лесі Українки відмічено на українських землях дуже врочисто. У Києві виставлено її драму „Кам'яний Господар“ у російському театрі. У Луцьку влаштовано окремий музично-літературний вечір. У столиці Грузії Тбілісі перейменовано одну з головних вулиць міста її найменням. У серії бібліотеки поета, що виходить у Ленінграді, вийде в цьому році книга творів Лесі Українки в перекладі російською мовою.

Та найменше відгуку на ці роковини маємо такі з рідних земель.

НАШЕ ШКІЛЬНИЦТВО У НІМЕЧЧИНІ

Нещодавно відбулась нарада представників різних культ, освітніх товариств, скликана ЦПУЕ, для обговорення справи нашого шкільництва. Обговорено дитячі садки, народні школи, суботні школи, гімназії і „Просвіту“. У висліді створення Раду Культури й Освіти, що має вести шкільні справи, Програму Комісії для складання програми навчання і ініціативний комітет для організації „Просвіти“

За святочним столом

Обширна заля Горожанського Клубу. Довгий ряд столів, за ними рядочком стоять членки. У воздуху смашний запах різних присмак. Священик проводить молитву.

Це 42-гий Відділ зійшовся відсвяткувати свячене. Цей 42-гий Відділ, що гуртує старших, досвідчених союзняк, отих матерей, що їхні дочки вже теж створили окремих Відділ. 42-ий Відділ, якого підприємства вже мають свою славу у Філадельфії.

Молитва скінчена. Вислухують ще привітальне слово о. Артимовича, а потім діляться яйцем. Сусідка з сусідкою, а то й із знайомою, що сидить напроти. Пливе оживлена гутірка. Одні одних припрошують. Цікаво всім покуштувати сира, що його зладила п. Вовчак, а також сирника спеченого бабцею Чайківською. Що це в ньому, міддали чи оріхи? сперечуються дві досвідчені господині.

Нараз гутірка втихає. Голова Відділу, п. Пономаренко встала. Це значить, що має щось сказати.

І справді, п. Пономаренко спиталась, чи вже спожиті дари Божі, бо час подумати й про виступи. Вона — досвідчений товстмастер і знає, що слід уже починати.

І йде довгий ряд привітів і промов. Це не довгі реферати, як їх нераз приходиться вислухати на зборах. А також не шумні привітання, що падають ефективно зі сцени. Ні це щиро-сердечні вислови й побажання членок, що вже кільканадцять літ працюють зі собою. Приїхали сюди колись молодими дівчатами, без досвіду. Та свято зберігали заповіт матері — держатися церкви і свого гурта. І це допомогло їм знайти шлях на чужині і створити свою родину. А трохи згодом відчували потребу організації. Свого жіночого товариства, де вони привчилися би громадської роботи і могли б бути корисними для рідного краю.

Із їхніх промов можна багато зрозуміти. Ось п. Волянська розказує, яка щаслива та людина, що живе в гурті. Йй усе жаль було відлюдків і вона шукала дорогу, як їх приєднати.

Все знайшла для них тепле й щире слово. І справді — немає родинного свята у Філадельфії, де не ясніла б її щира усмішка, де не допомогла б її дбайлива рука.

Промовляє п. Демяник і журиться, що мало молоді між нами. Правда, 42-гий Відділ не молодечий, але на сьогоднішнє свячене могли прийти й членки інших Відділів. Треба подбати про те, щоб молодь зрозуміла вагу традиції і вдержання цього звичаю. Ми знаємо, як гарно плекає це п. Де-

Павлина Пономаренко
голова 42-го Відділу СУА
у Філадельфії

мяник у своїй хаті, де не тільки діти але й внучата щебечуть по українськи.

Так, поміж гостями є й членки інших Відділів. Промовляє п. Ольга Фостик, голова 46-го Відділу СУА. Це ще молода виглядом, енергійна пані, що вже має за собою кільканадцять літ праці в організації. Вона щиро радіє успіхом 42-го Відділу у вдержанні традиції і бажає йому продовжувати це. 46-ий Відділ цього року не влаштував окремого свяченого, а кинув клич обіднатись усім в одну сімю членок-союзняк.

Поміж іншими покликано до слова й новоприбулих. Промовляє М. Чайківська, звана „бабцею”, бо вона, як каже п. товстмастер, горда на те, що така молода, а вже має дорослих унуків. Бабця пригадує, що хоч шлях наш до Америки був тернистий, проте згадуватиме колише у рідному краю наймиліше оту теплу, щирю зустріч, що

її знайшла у крузі цих жінок-піонірок.

Встає, покликана до слова, п. Віра Шпаківська з Великої України. Вона пригадує, що її шлях сюди тривав ще довше, труднощі були ще більші. Та це все блідне в обличчі теперішніх завдань. Яка шкода, що її землячки відокремлюються! Здається, що вже час скинути з себе зневіру й відлюдність давніших часів.

Нарешті — а всі вже того чекають — покликають до слова п. Олену Лотоцьку, голову СУА. Це вже ось кільканадцять свячене, що вона проводить із своїм гуртом. У повільному зрості організації, на різних етапах провадила її легка, але впевнена рука. Пані голова не тільки радіє новою зустрічю за Великоднім столом. Вона може розказати членкам також про успіх на американському конгресі в Гюстон, Тексас, куди вирудила її була організація. Цей могутній конгрес, що склався з 2000 делегаток, репрезентує кілька мільонів членок, радісно привітав її, голову організації, що обіднує американок українського роду. Конгрес оцінив працю невеликої в їх розумінні організації, що такий цінний вклад дала в американське життя.

Промовляли ще й інші членки, викликані невмолимою п. товстмастер — пп. Дурановська, Машиновська, Сможинська, Марків, Вовчок, а кінці ще й покликали до слова п. Бурого, що є невідступним гостем на всіх підприємствах.

Пізно пополудні закінчилось свячене. Членки ще довго прощались та дякували за приємно проведений день. Л. Б.

30-ЛІТТЯ ІНТ. ІНСТИТУТУ

Інтернешенел Інститут у Філадельфії зачав цього року 30-ий рік свого існування.

На річних зборах 1. 1. було 180 учасників. Вибрано нову Раду Директорів з 35 осіб різних національностей, між якими є одна українка п. Олена Лотоцька.

Приєднуйте передплатниць
“Нашого Життя”

Н О В Е З А В Д А Н Н Я

Переселення вдів із дітьми закінчилось. Перед комітетом „Мати й дитина” встає нове завдання. Читаємо в пресі, що приділ одягу для залишенців у Німеччині невивстачальний. Те саме підтвердив у своєму листі до комітету представник ЗУАДКомітету дир. Родик. Залишенці тепер розкинені по далеких таборах, або по селах, де немає можливості заробітку. Багато з них живе по санаторіях, як важко хворі. Перед ними ніяка перспектива зміни на краще. До того ще й давній одяг із приділів ІРО зужився. Діти підрастають і потребують шкільного вбрання. Як цьому зарадити?

Ось завдання, що встає перед поселенцями в Америці. Ми зодягаємось тут дбайливо, а навіть розкішно. У кожній громаді запас білля, одягу і взуття. Чи не можна б із того відступити щонебудь для наших залишенців у Німеччині? А навіть коли б ми закупили якусь пару черевиків, або со-

рочку, чи це таке важке зусилля? У відношенні до нашого заробітку це не обтяжить занадто нашого бюджету.

Комітет „Мати й Дитина” перевів уже одну спробу в Філадельфії. Збірку перевела група новоприбулих жінок під проводом п. Михайлини Чайківської. Речі відійшли в 19 пакунках до бюро ЗуАДКомітету в Мюнхені. Розподіл має наступити в порозумінні з Об'єднанням Українських Жінок. Дир. Родик гаряче привітав цей почин і прохав його продовжувати.

Такий самий комітет може постати в кожному нашому більшому центрі при Відділі СУА. Всі жінки доброї волі, членки чи не-членки СУА, можуть взяти участь та показати зрозуміння для недавніх товаришів неволі. Народний Дім у місцевості напевне дозволить користуватись приміщенням для сортування і пакування одягу. По ближчі вказівки пи-

шіть до комітету „Мати й Дитина” у Філадельфії.

До вас звертаємось, американські українки! Ви, що весь час свого життя в Америці спомагали рідний край, подумайте й про тих, що залишились на непривітній чужині! Забудьте, коли вас зустріло якесь розчарування у вашій жертвенній роботі! Вашої допомоги потребують хворі й позбавлені виїзду люди!

До Вас звертаємось, новоприбулі жінки! Ви, що перейшли через злидні скитальщини та перенесли всю недолю мандрівки, відгукніться! Коли не маєте ще змоги пожертвувати багато, дайте свою працю, якої для цієї акції так потрібно!

Не відкладайте цієї акції з огляду на літню пору. Саме тепер, у літі слід її почати, коли тепле вбрання має поспіти на осінь!

Оттаке завдання перед Вами, українські жінки! Піддержати на дусі й допомогти залишенцям у Німеччині!

За Комітет „Мати й Дитина”:

*Олена Лотоцька — голова,
Надія Ішук,
Амалія Рублева,
Михайлина Чайківська,
Оста Грабовенська — члени.*

Анатоль Галан

П а х о щ і

Невидимі, як повітря, раптово, як почуття, і ніжні, як поцілунок незайманости. Чудодійні, бо запалюють вогонь у погаслих очах, воскрешають мертве. Тендітний метелик, що гине від легкого подуву, і могутній велетень, що, граючись, скидає вагу минувшини. Владний безтілесний ватажок, наказам якого коряться живі істоти.

Хто бачив серну, коли вона нюхає повітря? Тоді вона нерухома, як камінь, і, здається, живуть лише ніздрі — нервові і чуйні. Може ці ніздрі спокійно схиляться до трави, а може, роздуваючись, хapatимуть кисень у шаленому гоні...

Рання, ще не вдягнута в зеленя, весна. Застиглі хвилі зо-

раної землі випаровують терпкий пах праці. І я бачу інші поля — Є розлогі та родючі, поля, ще недавно политі кров'ю людей, які не хотіли стати рабами чужинців. Там лишилась і моя кров. Може на тому місці виросте велетень — колос і додасть одну мільярдну частину до урожаю моєї батьківщини...

На моєму столі квіти. Квіти пахнуть по різному, але перемагає бузок.

Бузок... Блакитний як небо, як очі дівчини, що вперше розбудили в мені почуття.

Чи існують вони тепер? Може вдивляються в далеке минуле вже тьмяні і мудрі життєвим досвідом, а може десь у землі лишились тільки дві костя-

ні западини... Проте, я бачу їх молодими, бо пахощі перемогли старість і смерть.

Ці пахощі були улюблені. Пізніше, коли ми стали дуже близькими і дуже одвертими, вона признавалась, що тижнями воліла зрікатись вечері, але мала правдивий “бузковий цвіт” і очі блищали радістю, як у дитини.

Я бачу золоті кучері дев'ятнадцятої весни, що мішалися з моїм чорним хмелем. Бачу рожеве тіло, таке чисте, як оголений стовбур ялини. Бачу велику щирість великого кохання.

Ах, молодість не вміє цінити дарунків. Молодість пожадлива і зазра на нові фарби. Мила, легковажна молодість!

Цвіте липа. Чудові пахощі пливають довкола і разом із ними у тисячокілометрову дале-

Квіти й краєвиди

Вечір із п. Анною Бичинською

Я заглянула в вікно кімнати. Позаду на столику розцвіла азалія. Я подумала: певно тут живе малярка. Вправді це Великодній час і люди купують квіти, всеж оця азалія...

Сива пані з подовгуватими очима, що бачать і розуміють. Вони вміють із життя вилувати коліри й форми та класти їх на полотно чи папір.

Університетське містечко дрімає у своїй повазі й повноті своїх робітень і бібліотек. Ен Арбр. Там студювала вона малярство, оця жінка українського роду, що її видала канадійська земля.

На стінах її хати малюнки. Найбільше квітів. Ось велика китиця, пишна й запашна. На другій стіні білі квітки в темній вазі, на темному тлі. Мають у собі щось холодне й сумовите. Воно говорить із образу. Але найбільше кажуть горді, несамовиті труби білих калій, що вистрілюють із нутра великої, рожевої раковини. Вони сміливі настільки, наскільки раковина таємнича. Я сказала: якби я могла красти, я вкрала б вам цей образок. А пані Анна посміхнулася.

І краєвиди. Піскові гори Мишігену, цегольня з багряними печами, захід сонця над озером,

далека перспектива ріки й крута дорога між пустими горбами, що їх розсвічує, невідомо звідкіля й яке, світло.

Кільканадцять літ життя у цій країні з чоловіком, що проповідував слово Боже, та з п'ятьма дітьми. Чоловік помер три роки тому. Малярка писала тоді повість. Але з того часу й не доторкнулася до неї. Лежить поруч чоловікової повісти: одна по англійськи, друга по українськи. Пил їх припадає. Але в журналах ідуть тепер короткі оповідання пані Анни: short stories.

Смугастий котик, панин пестий. Хто з нас не любить отих чарівників із зеленими очима? Неначе без кісток і м'язів, але які в них граційні рухи, які пружні стрибки!

Це субота — діти приїхали до мами. Всі вони працюють. Мовчазний і розумний син поклав на стіл чарівний ліхтар і висвітлює на невеличкому екрані колірові діапозитиви з маминих малюнків. У затемненій кімнаті затишно. На екрані знову квіти й краєвиди.

Син і мати. Яка чудова тема! Обое такі тихі й скромні та не люблять розголосу. Він теж малює. Але про свої осяги говорить тільки з мамою. Як добре

Малярка Анна Бичинська у своїй робітні

мати такого сина. Пані каже, що добре мати всіх їх п'ятеро і що вони всі дуже добрі діти. З двома наймолодшими була два роки в краю, коли її чоловіка післали там працювати. Навіть жила у Львові, діти там вчилися музики.

Але це проминуло і роки ідуть невгомно далі. Діти усамотійнилися, образи розкупили люди. Світ забирає від людини все. Чи пані Анні він дав щось у заміну?

Здається що так. Недавно її картини були на виставі в дітройтській школі мистецтва, її оповідання друкують і читають, діти матір люблять і шанують. Чогож ще треба людині від життя?

Я не спиталась. За коротко ми знайомі і в мене не було відваги.

чїнь лине спогад. Мені вчуваються слова:

— Сину мій, я вірю, що ти доглянеш мою неміч...

У бідній хатинці пахощі сухого липового цвіту і цілющого зілля — звіробою. Маленький образок Богоматері ввечері вішається над ліжком, вранці ховається в торбинку, щоб хтось не побачив і не доніс...

О, мамо, яке задоволення мав би я, повертаючи турботу, щедро даровану мені від дня народження й до старших років. Мамо моя мила, два літа шукаю я на альпійських схилах твого улюбленого звіробою і не знаходжу. Мамо, я не повернусь. Прости мені, рідна страднице, і помолися за свого скитальця.

Я зриваю гриба. Він виріс серед гірських ялин, але він такі подібний до тих, що ростуть у

дубових гаях Полісся. Я притуляю до ніздів темну шапочку, заплющую очі, і бачу себе підлітком — рухливим і невтомним, який не рахує кілометрів у гонитві за цим даром природи. Я знову бачу живими тата і сестру. Вони зазирають до мого кошика й дивуються:

— Ого! Тобі сьогодні щастить!

Темні пахучі шапочки майже заповнили кошик. Кошик тяжкий, але вага ця приємна і не відчувається в руці. Ми сідаємо на ясній галявині, дістаємо харч і живимось, щоб охотніше було ходити.

— Тату, чому я не вмю орієнтуватись у лісі? Нізащо б не потрапив назад, коли б мене тут покинули.

Тоді тато починає лекцію про сонце, про кору дерев, про... Даремно! Я не навчився досі

тої премудрости й обовязково блукаю навіть на рівнині.

Тату! Мій дорогий сивий розумець! Чи бачиш ти мене з того незбагненого світу? Колись ти, блідий від переляку, притискав до грудей свого хлопчика, що впав з драбини. Ти гладив його волосся й казав: — Будь обережним, маленький. Завжди будь обережним!

Але не обережність привела мене до схилів Альп, а невміння зорієнтуватись у хащах, що звуться життям.

Та я зберіг зате скарб, який багатьма загублено: ненайману і непродану душу. Зранену, мало не мертву, що вже не відчувала пахощів життя, я приніс її на скитальщину і ось вона посміхається над кручами і відчуває пахучі подихи: тонкі, майже невлімові, і ніжні, як поцілунок незайманости.

Вночі я верталася до Дітройту. Місяць білів на небі, а неон мерехкотів на землі. Багатій і щасливій землі Америки. Я думала: так, ця країна благословенна. Сталась батьківщиною всім народам землі. Оце свої таланти, свої дарування віддають їй у відплату, будуючи її добробут і славу та велич. Мистці, і ті звеличують її своєю кистю. До них і неї належить майбутнє. **Софія Парфанович.**

З КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

Співачка Інна Черняхівська виступила на запрошення Інтернаціонального Інституту у жвітні ц. р. в Філадельфії з низкою народних пісень. Концерт відбувся з нагоди річних зборів Інституту та зібрав найкращі концертні сили зпоміж переселенців.

У Монреалі закінчила консерваторію п. Люба Слюзар у класі фортепіану та брала участь у заключному конкурсі. За відіграння другої баллади Шопена признано їй перше місце.

В Маямі на Флориді відбувся заключний попис фортепіанової студії п. Ольги Ляхович. Поміж 15 учнями виступила також дочка її Каріна.

Сестра скрипачки Дани Гресько Лорейн здобула високе відзначення на річному Музичному Фестивалі у Вінніпегу.

З ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛИ

Дня 12 травня п. Галина Лашенко прочитала, на запрошення Літературного Архіву УВАН, доповідь про видатного українського поета О. Ольжича. У червні ц.р. вона повторить доповідь, на запрошення Літ. Мист. Клубу у Філадельфії.

АДАМ І ЄВА БУЛИ "РОСІЯНИ"

Недільний журнал ньюйорського Таймса подав із Парижа такий жарт на рахунок червоної Москви.

У Кремлі Маленков передав Сталінові рапорт, що перевірено і стверджено що Адам і Єва були росіяни.

На це Сталін:

— Так? Ну, я сподіваюся що цим разом вже „Голос Америки” не назве це звичайною пропагандою. Які ж докази маєте, товаришу?

— Найкращі у світі — відповідає Маленков. Перше, Адам і Єва не мали жадної одяги. Друге, вони не мали хати. Третє, усе що вони мали для харчування, були яблука — і вони вірили що вони в раї. Чей же вони мусіли бути росіяни!

Подавайте своєчасно зміни своїх адрес! Журнал вертається і спричинить Вам втрату, а нам додаткові кошти.

ТОВАРИЩІ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

Один по одному сходять у могилу учасники наших визвольних змагань. Загартоване в боях, випробуване в поставі покоління, що боронило своїми грудьми великого нашого зриву, відходить.

Поміж чоловічими прізвиськами воєнків падають і жіночі. Це одиниці без титулів та відзначень. Та вони сповняли важку військову службу медсестри чи канцеляристки, переносили жахливі умовини тодішньої війни і ділили долю й недолю армії до кінця. Тепер вони, знесилені терпінням та подекуди й віком, відходять передчасно, забираючи з собою в могилу величні спогади — картини нашого минулого.

Одною з цих безіменних була Євдокія Миколаївна Лисенко, що померла нещодавно у Франції. Відомості, що тут подам, призьбрані з кількох випадкових зустрічей та наших із нею розмов. Та вони настільки цікаві, що можуть дати образ її постаті, хоч бракує мені багато даних і фактів із її життя.

Євдокія Миколаївна Лисенко народилася в Одесі в 1891 р. Вона походила з заможної сім'ї землевласників на Харківщині. Де вона придобала освіту, не знаю. Найпевніше всього закінчила гімназію на Україні, бо потім виїхала до Швейцарії студювати медицину. Та цих студій вона не закінчила. Причиною цього було мабуть те, що вона вийшла заміж за графа Шамборан д'Аост ді Вілвер. Та подружжя не було щасливе. Із нього вийшла донечка, що зосталась при матері, коли батьки розійшлися.

Я пізнала сестру Євдокію весною 1916 р. на передовому перевязочному пункті Червоного Хреста в м. Бурштині в Галичині. Ми стояли дуже близько фронтовій лінії і нам привозили ранених просто з окопів. Тому що після перевязки відправляли ранених до шпиталів, то в перерві між боями в нас була тільки амбулаторна робота. Тоді сестра Євдокія, маючи вільний час, обходила місцеве населення, лікувала хворих, звертаючи особливу ува-

ВИСТАВКИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

На базарі Червоного Хреста в Мелборні була між іншими стійками також українська. Своїми вишивками та дереворізьбою звернула на себе увагу. Відвідувачі інформувались про українську культуру та купували мистецькі вироби й книжки. Окрім того роздавано інформативні брошури англійською мовою про Україну.

Дня 22 квітня відбулася нарада в домі "Просвіта" в Беріссо, що торкалась підготовки пропагандивної виставки українського народного мистецтва. Виголошено три реферати: "Значення виставки на чужині", "Українське народне мистецтво" та "Як організувати пропагандивну виставку".

гу на старих і немічних. Працювала самовіддано, не рахуючись із втомою. Також багато часу присвячувала санітарам нашої частини. Читала їм книжки і часописи і різно старалась піднести їх умовий рівень. Вона живо переймалась ідеями для народу, що тоді панували серед молодих людей.

Наприкінці 1910 ми з нею розстались. Мого чоловіка переведено в штаб армії і я старалась за перенесення ближче нього. Прошуміли роки й події. Ми пережили великий зрив і бурливий час оборони. Мій чоловік ген. штабу генерал Євген Мяшківський поляг у бою з більшовиками під Чорним Островом у липні 1920 р. Після його смерті я разом із армією перейшла кордон та пішла подіяти її невгоди в таборі в Каліші. Отут ми знову зустрілися з сестрою Євдокією. Та я ледве її пізнала. Із чешурної, молоді, свіжої сестрички вона перемінилась у бідну, обдерту, в великих чоботях, сільську жінку. Ми щиро привітались. Із слезами в очах розказала вона мені свою історію. Сестра Євдокія пробула при армії аж до її розкладу, а тоді кинулась шукати свою донечку, що жила при бабуні в Петрограді. Та яке лихо — вона їх там уже не знайшла, а в їхньому власному будинку жили вже чужі люди, що нічого не знали про її рідню. Без усяких засобів добралась сестра Євдокія з Московщини на Волинь і стала тут лікувати селян, що зате її годували. Коли в 1920 р. вона почула про мобілізацію до укр. армії, то вона зголосилось як медсестра: її приділили до Волинської дивізії. Із нею вона прибула до Каліша, де теж самовіддано працювала в шпиталі. Тут же вона згодом повінчалась із Н. Лисенком та виїхала з ним до Франції.

Від того часу ми вже не зустрічались. Тому в моїй пам'яті Євдокія Миколаївна все являється терпеливою, добайливою доглядачкою хворих. Одною з тих, що самовіддано супроводжали нашу армію і ділили з нею пробіду й поразку. Із нею відбуло від нас зразкова медсестра і шляхетна людина. Вічна Їй Пам'ять!

Є. Прокопович.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося сумною вісткою з усіми приятелями та знайомими родини Чувінських у Клівленді, що син Софії Чувінської, членки 30 Відділу СВА, Нестор, старшина летунства, згинув на морю трагічною смертю. Полив засмучених родичів, дружину Павлину, 16-місячну донечку і дві сестри. Покійному вічна пам'ять.

Членна 30 Відд. СВА.

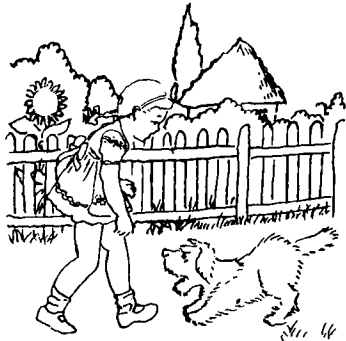

НАШИМ МАЛЯТАМ

Г а л я с а м а

У Галі була дуже добра мама, але Галя не хотіла її слухати. От мама й каже їй.

„Як не хочеш мене слухати, я не

буду тобі кашку варити, не буду й ляльок купувати”.

„Ну, й не треба”, — каже Галя.

Та й побігла на вулицю. А там собака великий стояв. Як кинеться:

„Гав-гав! Хочеш, щоб тебе покував?”

„Ой, не хочу! — закричала Галя. — Мама-а!”

А мами немає. Хотіла Галя до хати втікти, а хати теж немає, пропала, а замість того дике поле стало. Злякалась Галя та й побігла маму шукати. Бігла, бігла, спіткнулась і в ковбаню впала.

„Ой, мамо-о! Рагуй!” — закричала.

А мами й близько немає. Вилізла Галя з ковбани, уся мокра, брудна, а черевички у воді zostались. Сіла та й плаче. А на дорозі ворона ходила, побачила Галю та й питає:

„Чия ти?”

„Я мамина”, — каже Галя.

„Ні, — закричала ворона, — як би ти була мамина, тебе б мама порятувала. Іди звідси геть.”

Злякалась Галя ворони та й побігла далі. Бігла, бігла, дивиться зайчик капусту гризе. Вона до нього:

„Зайчику, одведи мене додому.”

„А чия ти?” — питає зайчик.

„Я мамина!” — каже Галя.

„Ні, — каже зайчик, — коли б ти була мамина, мама не пустила б тебе одну в поле. Бо тут і вовки і лисці бігають. Тікай звідси.”

Побігла Галя далі. А вже стомилась, їсти хоче. Дивиться маленька мишка біжить і шкоринку хліба тягне. Галя до неї:

„Мишко, дай мені шматочок!”

„А чия ти?” — питає мишка.

„Я мамина!” — каже Галя.

„Ні, — каже мишка, — коли б ти була мамина, вона б тобі кашку зварила”. Та й побігла в свою нірку. А Галя сіла та й плаче. І їсти хоче, і ніжки болять, і спати захотіла, а де лягти — не знає. Аж побачила — курінь серед поля стоїть, а в куріні кізка на соломі лежить. Галя до неї:

„Кізко, пусти й мене на соломку спати”.

„А чия ти?” — питає кізка.

„Я мамина!” — каже Галя.

„Ні, — каже кізка, — коли б ти була мамина вона б тебе роздягла, умила, ліжечко б постелила і спати поклала.

Заплакала Галя та й пішла далі. А назустріч котик біжить:

„Чого ти, Галю, плачеш?”

„Ой, котику! — каже Галя, — проведи мене додому.”

„А будеш маму слухати?”

„Буду, буду! Мама мені усе робить: і їсти варить і спатки кладе.”

„Ну, добре, — каже котик, — я зараз маму до тебе покличу”.

Та як почав нявчати, як почав кричати, аж Галина мама почувла і побігла. Бачить Галя сидить і плаче. Мама зраділа, на руки її взяла, до хати принесла, помила, гарячим молочком напоїла, кашкою нагодувала, спатки поклала ще й поцілувала.

К. Перелісна

ЛІТО

Ой, ти літо, літечко!
Що даси ти діточкам?
Дні гарячі та затишні,
У садочках спілі вишні,
Річку, що плюскоче тихо,
Ще й барвисті квіточки...

Вишні, черешні розвиваються,
Сине озеро розливається,
Ясне сонечко усміхається,
Жито силюньки набирається.

КУРЧАТКА

Насадил бабка
Куряток громадку;
Ціпу-ціпу, ціпу-ціпу:
Вилізли курчатка.

Їх щодня гарненько
Бабка доглядала,
Тю-тю, тю-тю, тю-тю
Їсти насипала.

Ой, радіє бабка,
Що ростуть курчатка,
Буде ж, буде в мене
Куряча громадка.

Виросли моторні
І біленькі й чорні;
Ко-ко, ко-ко, ко-ко,
Курочки проворні.

Іванна Савицька

ЗАГАДКА:

Прийшла пані Піряна:
— Дайте трошечки зерна
Я вам, дітки, за не
Принесу колись яйце.

(Курка)

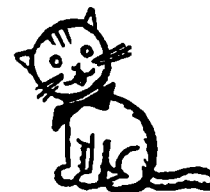
СІНОКОС

Комар луки покосив,
Муха посушила,
Заєць в купі поскладав,
Мишка — повозила.

ЗАГАДКА:

Як летить, то брентить,
Дуже рада в бруді жить.
Та велика недбалюха
Всім немила, зветься....

(Муха)

Циган

Це був звичайний собі чорний кудлатий, подвір'яний пес.

Циган мав зеленкуваті, налиті кров'ю очі. Всі його боялися, а місцеві селяни казали: „То чорт, а не пес!”

Вдень його привязували ланцюгом до великої буди, а вночі він бігав по подвір'ю. Вдень дрімав то в буді, то за будою в холодній ямі. Вночі був володарем і пострахом для всіх. Циган і ще два молоді пси були певною охороною від злодіїв. Ми знали, що псів треба добре годувати: тоді вони не візьмуть трукки, не привабить їх навіть сало, замотане дротом. Отже наші пси не світили ребрами.

Лесь із Тамарою не боялися Цигана. Вони з ним бавилися, тягали його за вуха, а при хованці нераз залазили в його буди. Він не гарчав на Тамару, коли їв, лише терпеливо чекав, коли вона дасть йому спокій — зісти смачний обід. Циган любив дітей й діти любили Цигана.

Коли відійшли німці з села Барич над Сяном, на другий день прийшла большевицька сторожа. Саме тоді Тамара тяжко захворіла на шарклятину і всі ми мусли залишитися вдома. Всі ті дні ми були непевні за життя чи арешт, особливо вуйка, бо большевики мали на оці всіх свідомих людей.

Два місяці ми очікували повного видужання Тамари. Нарешті одної темної ночі, взявши лише найнеобхідніші речі вийшли ми з клучочками з хати, щоб утікати за Сян.

Рибалка дід Осип попровадив нас у лозину. Там стояв човен. Ми всі були сумні, мама плакала. Циган пішов за нами. У лозині, перестрашені, чекали ми, коли берегова большевиць-

ка стійка відійде до другого посту і тоді тихенько перепровадимося на другий беріг.

Ніч була темна, був вітер. Ми щасливо переїхали Сян, подякували Богові за поміч і спасіння, попрощалися з дідом, виплакалися, взяли свої клучки й помандрували до найближчої хати.

Мама помітила, що немає маленького пакуночка, що його несла Тамара. За страхом і плачем забула його на тому боці в лозині. Ми стали просити діда Осипа, щоб привіз його, але це було неможливе. Дід відмовився: „Дуже небезпечно і сторожа може

мене забити, а ось краще заберу я Цигана з собою, прив'яжу йому цей клучочок до шиї і він припливе до Вас, — пес великий, витримає й до вас вернеться.”

Ми згодилися. Поїхав дід назад із Циганом. Ми посідали коло нашого „майна”, за горбком у кущах і чекаємо, що з того вийде. Темно, лише вухом ловимо кожний звук.

Ось чуємо, як Циган без всякого страху перед большевиками, шубовсь у воду і пливе до нас. Прикордонна сторожа почула плескіт води, прибігла до берега і ну стріляти до Цигана: думали, що втікає людина. Чуємо, як кулі падають у воду. Тамара плаче, просить Бога рятувати її приятеля — Цигана. Жаль стало пса і за сумували ми, що післали його на певну смерть.

Минуло кілька хвилин. Циган уже на березі — стріпав із себе воду й жене до нас. Кулі свистять за ним. Ми й самі полягали на землю — боїмося, щоб і нас куля не влучила.

ГРА „КАРУСЕЛЯ”

Виховниця кладе на землю мотузок, що зв'язаний у вигляді кола. Діти стають колом, однією рукою кожна з них бере мотузок і ходить по колу ліворуч або праворуч, проказуючи слова:

Закрутились каруселі,
Всі кругом, кругом
А ми, діточки веселі,
Все бігом, бігом.

На слова „бігом”, діти починають бігати. Під час бігання, виховниця може сказати: швидше! і тоді діти прискорюють біг. На слова виховниці: повернулися! діти в ході міняють руки, повертаються ліворуч (або праворуч), а на слова — тихше, тихше, не спішіть, каруселі зупиніть! — діти сповільнюють крок, нарешті, зупиняються і на цьому гра кінчається.

ПРИСЛІВ'Я:

Як влітку надбаєш —
Так у зимі маєш.

Ой, побігла Галочка
у лісок,
Зачепилась ніжкою
за пеньок.
Ой, упала носиком
та й кричить:
„Болить в мене ніженька,
ой, болить!”

Ір. Наріжна.

Нарешті Циган коло нас. Ми кинулись його обнімати й цілувати з радості. Мама зняла мокрий пакунок, прив'язаний до нашійника, а бідний Циган скавулить. Ми думали — з радості, а то куля перебила йому великий хвіст, коло самого зросту. Тримався він на самій шкірці. Циган був покривалений.

Вуйко перетяв шкірку ножиком, зав'язав решту хвоста хустиною і всі, раді та щасливі, пішли ми в невідому мандрівку. Стали стукати до першої хати і проситися на ніч.

Циган був героєм. І досі Циган з нами. Не розстаємося з ним на чужині. Хвіст давно заріс, — смішно, як у куцохвостого фокстерера, лише Циган вже не той веселий що був: старіється і в його чорних кудлах появилася сиві волоски.

Ми часто оповідаємо про вчинок Цигана. А Циган лежить собі й не звертає на це жадної уваги. Він не признає хвальби. Зробив добрий вчинок і забув. Не так як люди що люблять хвалитися кожною дрібничкою.

Леонід Бачинський

Чудо косметики

Така вже жіноча вдача, що хоч не маєш наміру, ані монети робити закупів, то радо йдеш до великого магазину, хоч поглянути модні сукні та інші весняні новості. І вже здалеку завважуєш великий напис на однім станку "How to be beautiful", а побіч золотоволоса вічноондульована головка мерехтить у сильному електричному рефлекторі. Коралеві губоньки безпереривно повторяли одну і ту саму історію з грамофоновою докладністю. Ярко-червоно лякеровані нігті на довгеньких пальчиках порушались неначе мацки якогось екзотичного, глибоководного сотворіння, хапали слоїки, тубки, шгудерні вузенькі щіточки, приближали до личка із задертим носиком. Мазали, розтирали, пудром присипали. —

„От, прошу, подивіться, що за красуня буде з вас, якщо будете вживати, так як я це роблю, препаратів фірми Лотос. Бо тільки Лотос дасть вам красу, тільки Лотос усуне всі недокладності вашого обличчя. Тільки Лотос запевнить успіх у житті кожної жінки. Отже від сьогодні уживайте крему, шмінку, пудру й інших препаратів тільки фірми Лотос!“ Закінчили коралеві устонька свою похвалу, а лякеровані пальчики стерли натовщеною шматинкою всю красу з личка, щоби зараз знову зачати мазити, ростирати, пудром присипати. Тісно скупчені довкруги станку постаті не спускали очей із обличчя живої лялі, занотовуючи у пам'яті кожен її рух, розкиляли губи з подиву. Бо хто ж не хоче бути красний?

Молодому не конечно краси додавати, але якщо такий звичай, а фірма Лотос теж хоче жити, то, прошу дуже, — як кому по вподобі, — я не ворог. Але як уже літа запишуть свій денник на шкірі обличчя го- стрим пером часу, тоді хапаєш

за шмінку, мастигу — Лотос чи іншого Ардена — мажеш, пудруєш, а станеш під світло, то й сліпий зобачить, що то маска, а не шкіра на тобі. От тому то товпляться кругленькі й засушені (залежно від дієти) тьоті при станках товарових домів, із надією у серці, що може вкінці якийсь чудо-крем вирятує зівялу красу, як пеніциліна отрую гарячки, а кортизан ревматизм. Та ж ми живемо у добі атома!

Де ж того чуда шукати? Де є і скільки коштує той еліксир, що повертає на стомлені часом обличчя молодечий вигляд краси? Чи тільки у хемічних сполуках модерної косметики?

Котра фірма буде мати відвагу подати згуртованим около станку, жадібним краси, клієнтам ось таку пораду:

Мої пані! Краса то гармонійна сполука фізичної, моральної і психічної сили. Плекайте духове життя, старайтеся тонко відчувати і морально підходити до житєвих проблем. Тоді ваші обличчя засіяють блеском. Світло вашої душі відібеться на лиці, як світло алябастрової лампи знутри. І ви осягнете дві треті бажаного ефекту. А що торкається вашої фізичної структури, то прошу купити ось ті наші препарати, вони відживлять вашу шкіру, скріплять її відпорність, дещо прикрасять і доповнять того, чого природа вам не дала назовні. Уживайте косметиків обережно, щоби давали вам природний вигляд. Тоді осягнете ще бракуючу одну третю ефекту і ваша краса стане досконалою!

Орися

ПЕРЕД НАШИМ ДЗЕРКАЛОМ

(Косметичний порадник)

Бажаючи вдоволювати цікавість наших читачок — як зберегти красу й заховати молодість — звернувшись ми до лікарки-спеціалістки в косметичці др. Ол. Піснячевської в Парижі. Досвідчена косметичка охоче погодилась давати поради всім нашим читачкам, що звернуться до неї за посередництвом нашого журналу.

* * *

Які є добрі й нешкідливі засоби проти веснівок?

Лікування веснівок довге й нелегке. Тому краще запобігати їх появі весною. Помагають тут креми й пудри, що в їхній склад входить хініна. Склонні до веснівок особи повинні уникати ліків, що в їхній склад входить арсен. Треба пам'ятати також про широкі капелюхи й вуальки, бо це також дає деяку охорону.

Коли вже веснівки появились, тоді усунування їх переводять з допомогою мастей, що в них є ртуть, олово, сірка іт.д. Однак при частішому вжитку вони дразнять шкіру й вона починає лущитися. Правда, при лущенні зникають веснівки, однак під впливом сонця появляються знову. Тому ще раз завважую — краще передбігати.

Найменше дразнять шкіру наші і домашні середники, а саме: сок цитриновий, огірковий і з суниць. Умивши лице, можна ними натирати шкіру рано і ввечері. Можна також потирати веснівки неутральною окисненою водою при допомозі кусника вати, навіненого на сірничок.

Подаю тут кілька мастей чи соків, що їх можна зладити домашнім способом:

для сухої шкіри—витяг огірковий у свіжому молоці,

для масляної шкіри: сок цитриновий, гліцеринна і білко з яйця, все по 10 грамів, змішати разом.

На ніч діє добре маса, якою треба натерти лице: один білок, 20 гр. ячмінної муки, 15 гр. рожевої води і 15 гр. води в лелій, добре вимішати.

др. Ол. Піснячевська.

*

Тим, що бажали б виконати повищі приписи в американських умовах, подаємо, що 10 гр. це є приблизно одна третина унції.

Влаштуємо мешкання

Заслона на двері (портієри) в їдальні, виконана на смугастій тканині, що нагадує українські вереті. Виконано в кооп. „Базар”. — Світлив Ол. Михалюк.

Дорога Пані Олено:

У Вашому листі, що ми помістили його в ч. 5 “Нашого Життя”, Ви порушили питання декоративних тканин у нашій хаті і цьому хочемо нині присвятити трохи уваги.

Декоративні тканини займають передове місце в кожній американській хаті. Запобігання на декоративні тканини є таке велике, що воно стало предметом виробництва не тільки одної з найбільших галузей американського текстильного промислу, але також дало можливість існувати і кустарному

виробництву, яке дає зразкові тканини не раз високої мистецької вартості.

При величезній продукції декоративних тканин бачимо на ринку сотні а то й тисячі різних тканин з головочисними зображеннями і мотивами, які часто викликають у глядача повну розгубленість та нерішучість у виборі тканини.

Оглядаючи тканини у великому магазині вам стає моторошно від кількості зобразів, красок та комбінацій і тоді справді тяжко рішити що найкраще буде підходити до нашої хати, що буде гармонізувати з

меблею, тапетами, завісками на вікнах і другими прикрасами.

Ваша думка про те, що наші подільські вереті дуже добре надавались би на заслони до дверей, зовсім правильна. І не тільки подільські тканини але всі наші народні тканини з Полісся, Підляшша, Гуцульщини і Покуття, як також “мальованка” з Яворівщини чи Бойківщини прекрасно дались би примінити у нашій хаті. Та на жаль до тепер ще немає в Америці української ткальні. Тому мусимо вибрати із того, що можемо дістати на ринку те, що найкраще для нашої цілі буде підходити, або мусимо собі самі зготовити — при невеликому вкладі праці — відповідні ручно прикрашені портієри чи драперії, які будуть гармонізувати з нашою обстановкою.

По більших магазинах серед декоративних тканин — ми находимо часто такі що на перший погляд дуже наближені до наших верет. Ці тканини є або смугасті, як це видно на нашому образку або кратчасті, ткані на півз механізованих станках з бавовни. Сплет тканини простий — полотняний — основа піскової краски, а поробок вишневий чи брунатний.

Ці тканини відомі на ринку під назвою “монаші полотна”, (monk cloth), вони бувають також зовсім гладкі, без зобразів, кремово-білої краски маренго, ткані простим сплетом, що дає можливість легко на них вишивати хрестиком, настилуванням чи заволіканням, вживаючи вовни або грубої заповолі.

Коли у Вас є трохи часу і Ви могли би самі зготовити собі портієри — тоді у відділі ручних робіт побачите проєкт ручно заволіканих завісок які даються гарно виконати на гладкім “монашім полотні” (юті). Такі портієри найкраще будуть підходити до Вашої хати, де є багато вишивок та інших цінних прикрас ручного виробу.

Про завіски у їдальні поговоримо другим разом. Не пишете досі, як задумуєте влаштувати свою спальню? Дуже радо почула б я про Ваші пляни в тому напрямку.

Ваша Стефа.

Українська вишивка

Заслона на двері

(Проект М. Морачевської)

Окрім тканої заслони, поданої на світлині поруч, можна зладити також заслону, прикрашену вишивкою. Тоді вже свobodно можемо підібрати собі матеріал і краски, що нам доподобі.

Матеріал може бути — груба юта, полотно або панама. Всі ці тканини мають рівно ткану нитку, яку можна легко витягати а замість неї витягнути другу. Відповідно до тканини підібрати й нитку на вишиття. До юти годиться волічка, до полотна й панамы нитки марки Д.М.С.

Опис роботи

Відміривши, скільки матеріалу потрібно на двері, втяти обі побічніці, загнути рубець (около 1 інч) і прифастригувати його. Потім, відмірити докладно місце на поздовжній лінії, що йдуть у рівному відступі, на зикзакувату лінію всередині та смугу на взір, себто вишиті зірки.

Поздовжні лінії на рисунку виконані перетиканням. Це е легкий спосіб прикраси тканин, відомий на Поліссі. Для тієї цілі витягаємо нитку тканини й заволікаємо порожнє місце чужою ниткою іншої краски. Для упрощення роботи можна дану нитку тканини звязати гудзком із новою ниткою і витягаючи першу — витягати в тканину рівночасно другу. Одначе намятати, що гудзок мусить бути тісний і плоский.

Зикзакувата лінія на рисунку виконана поліським стібом "колічко". Вишиваючи ним, виконуємо наперед тільки ряд поперецних стовпиків, що лежать рівнобіжно до себе. Коли цілий ряд готовий, тоді переволікаємо повздовжні чертки, не втикаючи іглу в полотно, а тільки обсновуючи стовпики на поверхні полотна.

Зірки мають 1 інч у промірі. Вони ви-

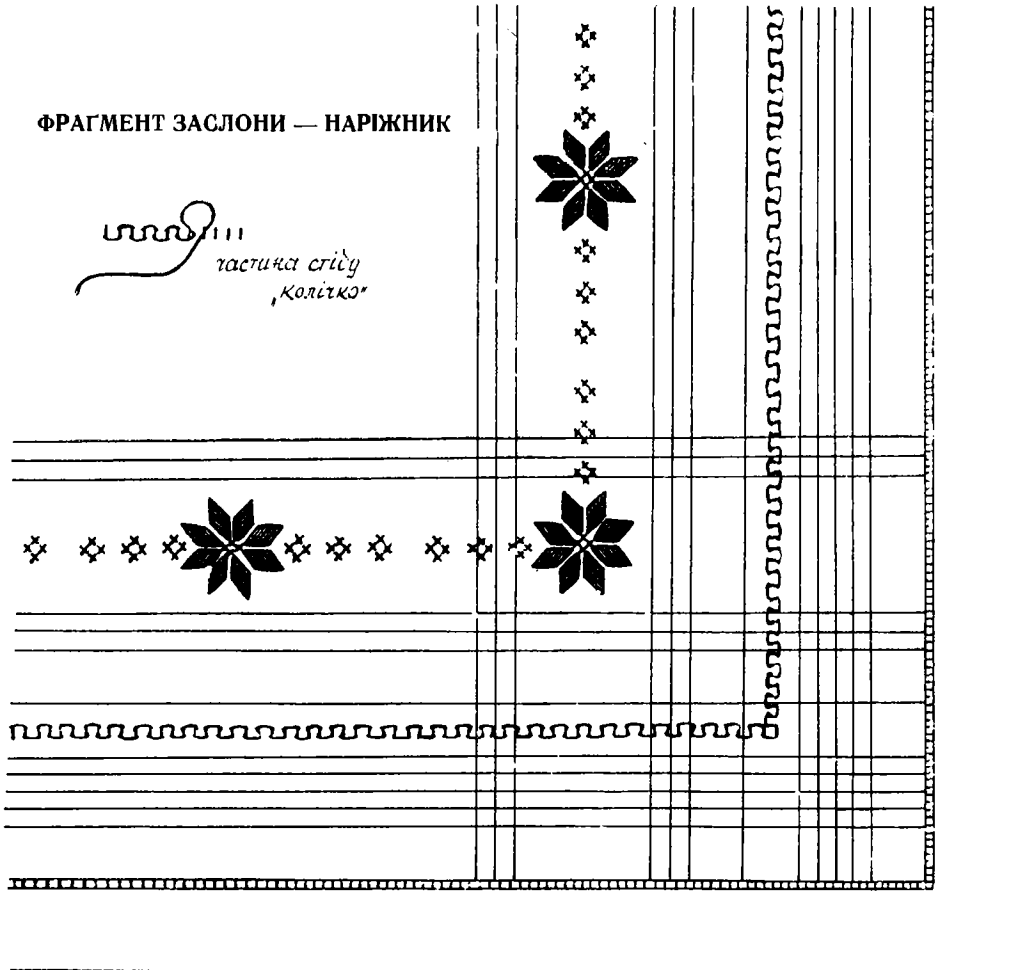
конані настилуванням, тоді коли лучення між ними е хрестикові.

Рубець заслони е закріпленний мережкою "прутиком".

Добір краски: вишивку виконуємо одною краскою. Тому слід її дуже уважно підібрати до тла. На тканині природнього коліру можна вишивати вишивем, так як це водиться на Поліссі. Одначе тканина може бути також сіро-синя, світло-зелена, ржава, ясно-брунатна. Тут уже слід достосувати відповідну краску.

При цьому моделі заслони можна вжити й іншу поліську вишивку, що е нескладна й одноколірова. Разом із перетиканням та "колічком" вона виконана двобічно, себто добра виглядом з обох сторін. Це з прикметою тих стібів, що вони дають хоча неоднаковий, зате добре виконан й взір із обох боків вишивки.

ФРАГМЕНТ ЗАСЛони — НАРІЖНИК

Городина

У житті рослини є такий період, коли вона зуживає більше відживних матеріалів, напр. під час сильного росту, розвою пучків, творення овочів і т.д. На цей час рослина громадить запаси відживних складників. Саме та частина рослини де громадиться це у більшій кількості, представляє особливу вартість для відживи людини. Хитрий людський ум це докладно підглянув і використовує тоді — то коріння, то бульву, то било, то пучки, то квіти, то листя, овочі чи насіння.

Городина має у своєму складі великий процент води (80-90 процент), так що на інші складники лишається дуже мало. Тому під оглядом калорій не може рівнятися з іншими харчевими засобами. Та її значення інакше. Городина це джерело вітамінів, мінеральних солей, барвників, ензимів і квасів.

Всі ці вартості, конечні для життя і здоровля людини, можемо знищити одним тільки нерозважним приладжуванням городини. Певну кількість складників, що розпускаються в воді, тратимо, коли вони довго мокнуть, або відливанням води ітд. Довге, повільне варення теж нищить відживну вартість городини.

Найкраще споживати городину в стані сирому, приладжуючи різного роду сирівки. Городину старанно вимити, дрібно покроїти, посолити. До заправи вживати сметани, цитринового соку, оливи.

При приладжуванні городини слід пам'ятати:

1. Старанно мити городину, не намочуючи її довго в воді,

2. Чистити городину, здіймаючи якнайтоншу верству лушпини, бо безпосередно під шкіркою знаходиться головна кількість вартісних складників.

3. Почистивши городину, заки покроїти на кусники, пополокати скоро у воді, коли захочеть така потреба,

4. По можності варити у лушпині,

5. Використати варення на парі,

6. У воді варити на сильному вогні і в накритій посудині, щоби час варення тривав якнай-

коротше. Наливати не забагато води.

7. Зелену городину, що має хлорофіл (шпінат), кидати на солоний окріп, посудини не накривати, води дати багато, на сильному вогні. В цей спосіб збережемо хлорофіл і шпінат матиме свіжу, зелену краску.

Часто зустрічаємо певну неохоту до городини у наших членів родини. Та це залежить виключно від приладження. Знаємо, що навіть та щоденна бараболька, коли зле зварена або несвіжа, не збуджує надто великого апетиту. А що вже сказати про інші, більш вибагливі роди. Головною засадою при городині є час. Скоро з городу, скоро зварити, свіжо зісти — ось і ціла загадка розв'язана.

У цілоденному харчуванні людини повинна знайти місце городина всякого роду, як листки, так і коріння, било, чи квіти. А вже без надуми мусить її споживати дитвора. Городина вимагає часу й уваги та це всеж таки менша витрата, як пізніше кошти лікування у лікаря чи дентиста.

Шпараги у підливі

(4—6 осіб)

Потрібно:

2 ф. шпарагів
вода, сіль, цукор

На підливу:

½ горнятка води
½ горнятка добірного вина
малий кусник мушкатної галки
3 ложки масла
3 жовтка
сок із пів цитрини
сіль

Заварити воду з сіллю, додати трішки цукру, почистити шпараги і зварити. Заварити вино з водою та з мушкатом. Розтерти масло, додаючи по одному жовтку, вкінці додати сок із пів цитрини й сіль. Влити в посудину на парі і вбивати. Додати воду з вином, а ко-

ли згусне, облити шпараги, уложені на полумиску.

Мішана салатка

(4—6 осіб)

Потрібно:

1 огірок
1 вязка редьківці
1 морква
1 вязка шпарагів
2 бараболі
1 ложка січеного кропу
½ цитрини, сок
½ ложочки цукру
½ ложочки соли
1 яйце
3-4 ложки густої сметани

Огірок, редьківцю і моркву дрібно покроїти, посолити й поцукрувати. Шпараги зварити малими кусниками, бараболю зварити в лушпині і покроїти в кістку. Яйце зварити на твердо і покроїти в кістку.

Всі складники легко вимішати і приладити пів години перед поданням.

Студжена лакоминка

(5—6 осіб)

Потрібно:

5 білків
4 ложки цукру-мучки
1 цитрина, сок
1 горнятко полуниці
1 пачка білої желатини
3 ложки води

Білка вбити на тугий сніг. Додати соку з цитрини, цукру, желатину, розпущену в гарячій воді. Всі складники додати до снігу частинно, вбиваючи дальше тріпачкою. Під кінець додати помиті полуниці, легко вимішати, виложити до форми і застудити. Подавати з кремовою сметанкою або овочевим соком.

Коржик з полуницями

(8 осіб)

Потрібно:

3 жовтка
3 ложки цукру
3 ложки великих мідгалів
1 ложка тертої булки
3 білка
кватирка кремової сметанки ванілії
1 велика коробка полуниці

Втерти жовтка з цукром, додати мідгали, булку, сніг із білків і легко вимішати. Пекти у круглій формі (промір 10—12 інч.) на 300° впродовж 30 хвилин.

AT TWO CONVENTIONS

by Helen F. D. Lototsky, President UNWL

I wish to share with you, dear Junior Leaguers, my impressions of the 60th Annual Convention of the General Federation of Women's Clubs, and of the 6th National Conference on Citizenship, in Washington, D. C.

The Convention of GFWC held at Houston, Texas, May 14-19, I had the pleasure and privilege to attend as your national president, at the special invitation by Mrs. Hiram Cole Houghton, Pres. of GFWC. More detailed report of it is given elsewhere in this issue in Ukrainian. Here I shall relate only in brief its highlights.

First of all, the impressive number of 2,000 delegates and as many guests from all over the United States, gives one the feeling of unity of American women and of the strength they represent in this country. In her inspiring keynote address on "The New Birth of Freedom" Mrs. Houghton was opening new horizons to American women.

Other topics presented for deliberation of the delegates, like: "The Worth of Public Relations," "New obligations in a New World," "Building Unity in a Divided World," "Women in Civil Defense," "Women's Part in Developing Sound Legislation," "Strength for the Free World," will give you an idea of the scope of the Convention program.

One of the speakers said that GFWC "seeks unity, not uniformity" thus suggesting manifold possibilities for developing, strengthening as well as enriching of the organization.

I had been given the opportunity to address the convention as representative of our Ukrainian National Women's League of America, Inc. I likewise have made many friends among delegates, with whom I have discussed many subjects concerning our own organization.

Miss Shirley Kurtzweg, State Junior Chairman of Louisiana, who was one of my roommates and with whom I analyzed Junior League problems, gave me some interesting points, which I shall relate to you from time to time in the columns of this magazine. I have spent a very pleasant time with Mrs. Paul L. Crandell of Rankin, Texas, who was interested in our organization and our affiliation with GFWC.

From Houston, Texas, I flew to Washington, D. C., to attend the Sixth National Conference on Citizenship, in Hotel Statler, May 16-20, 1951. The objectives of the Conference were: "To re-examine the functions and duties of American citizenship in today's world; To assist in the development of more dynamic procedures for making citizenship more effective; To indicate the ways and means by which various organizations may contribute concretely to the development of a more active, alert, enlightened, conscientious, and progressive citizenry in our country." The theme of the Conference was: "Freedom in One World — Today and Tomorrow." There were over 1,500 delegates at the Conference from various organizations in the U. S.

The Ukrainian group was well represented by delegates from Ukrainian Congress Committee, Ukrainian National Association, Self-Reliance Association and, of course, our own Ukrainian National Women's League of America, Inc. The Conference was very informative and stimulating. The delegates were assigned to various discussion groups and at the end of each day the thumbnail reports of discussions were given by Dr. Ruth Cunningham, Associate Professor of Teachers' College, Columbia University.

A new noteworthy feature was added to the program of one lun-

cheon, that of panel discussion on "The Role of Press and Radio in this Changing World," with Mr. Theodore Granick, director of the American Forum of the Air, as moderator, and several persons, prominent in the press and radio as participants.

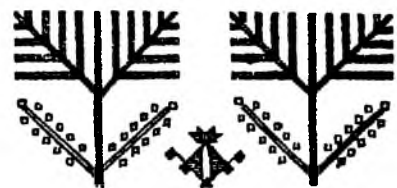
I was assigned to discussion group No. 14, where the topics "A Citizen's Responsibility for Freedom at Home," and "A Citizen's Responsibility for Freedom Abroad," were discussed.

There, too, I met many delegates who were interested particularly in the Ukrainian question and the role the Ukrainians could play in the world today. There also was a good opportunity to explain to them why the Ukrainians do not like the communistic regime and how much Ukrainians do contribute to the struggle for freedom for all peoples oppressed by communism.

I hope that next year when GFWC will have its 61st Convention in Minneapolis, Minnesota, there will also be our Junior delegate going there, as well as to the 7th National Conference on Citizenship in Washington, D.C.

ATTENTION

Junior League Branches and member Branches are urged to send in news pertaining to group activities. Articles on general Ukrainian events are also solicited. All items must be sent to the Editor on or before the 10th of each month. Address: Miss Helen Mural, 2330 Denison Ave., Cleveland, 9, Ohio.

**AN OUTLINE OF UKRAINIAN
NEEDLEWORK FOR THE
MODERN MISS AND MRS.**

Satin Stitch

The first stitch in Ukraine was the weaving one and it was presented to you in the last two issues of "Our Life". There you read that three sections of Ukraine did much with it namely, Polissya (N.W. Ukraine), Podolia (below that) and Kiev (Central Ukraine). Of course there were others but the above are three good ones with which to start. The second or next to the oldest stitch in Ukraine is the satin and to think of it usually means to think of the lands along the Dniro River, and its tributaries because of the extent to which it was and is working there as well as because of the excellence of the designs.

It is always interesting to note the differences between, or the advantages and disadvantages of, a preceding object and a succeeding one. In the case of the weaving and satin stitches it is imperative because both present the same general appearance in front. "Why then," you may ask if just a casual reader and not an embroiderer, "should the just technique have not been retained if it was satisfying, instead of being replaced by another that gave an effect like it?" The answer to that question will be obvious to you if you embroider the graph-pictured design on this page; the satin stitch caught favor because it gave depth to embroidery through shaded effects by permitting threads to be laid in different directions in one design. It improved upon a basic quality of its predecessor, the weaving stitch, i.e. the smooth look that today is called the "satin finish."

Ann Strykowski

I enjoy reading OUR LIFE more than ever, now that it is in magazine form.

I certainly appreciate all the extra time and hard work that it now requires from our ladies.

Very truly yours,

Mary Sedlar
5096 Ogden Ave., Detroit

**THE LIBRARY
IDAHO STATE COLLEGE
Pocatello, Idaho**

March 13, 1951

Mrs. V. B. Lototsky, President
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
866 North 7th Street
Philadelphia 23, Pa.

Dear Mrs. Lototsky:

Through Miss Martha M. Guenther, the assistant librarian here, a copy of "Spirit of Flame" has recently been given us by your organization. We greatly appreciate your thoughtfulness and will be happy to place the book on our shelves. Since this is an undergraduate school the book will mainly be useful as reading material for the Speech and Drama department. If I hear any comments from users, I shall be glad to convey their sentiments to you. Again let me repeat our appreciation for your gift.

Eli M. Oboler, Librarian.

RECIPES

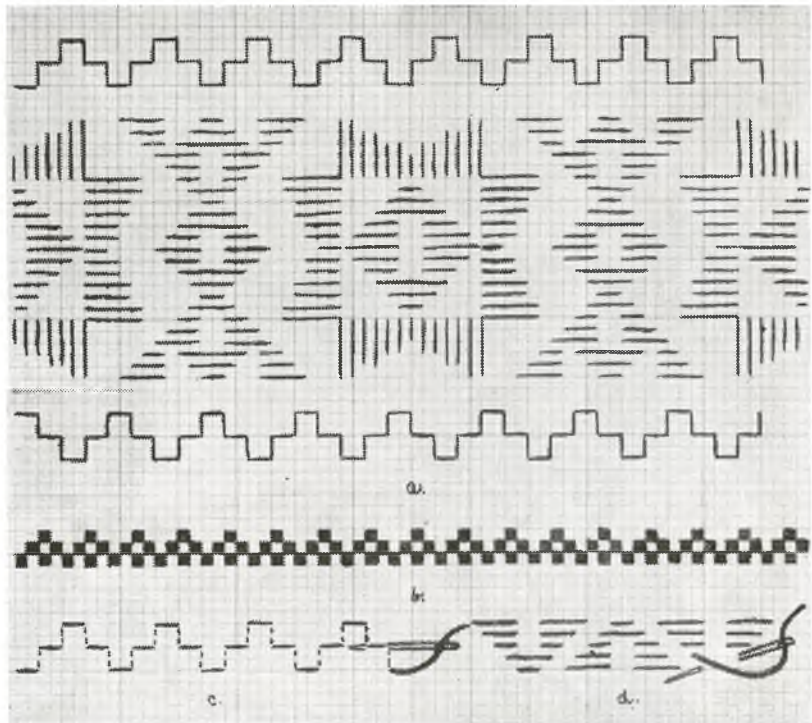
Feather dumplings

- 2 medium sized boiled potatoes
- 3 eggs, well beaten
- 1 cup flour
- 1 teaspoonful salt
- small cubes fried bread
- slice of onion

Rice the boiled potatoes Beat eggs well. Combine with flour, salt and potatoes. Fry small cubes of bread brown in butter with a slice of onion. Shape potatoe mixture around bread cubes into small balls. Drop into slowly boiling salted water. Cover tightly and let cook for 15 minutes. Do not lift cover before that time as the dumplings will fall and be heavy.

If you like "Our Life" tell your friends about it and get a subscription. \$2.00 per year. That is all.

GRAPH DRAWINGS

- (a) design from the arm-band part of a peasant woman's sleeve. It is from the Poltava region of Ukraine and is easy to do. To be worked in white on white material, also in grey or light brown if you want it to appear authentic. Satin stitch and holbein (borders).
- (b) shows how the borders of the above design would look if they were worked in the satin stitch.
- (c) shows how to do the holbein stitch that composes the border. Notice two trips are necessary.
- (d) shows how to do the satin stitch. The design is commonly seen as a border, in Poltava.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Побудова, програма і засяг СФУЖО

Вступ

Довоєнна праця українського жіноцтва спиралася головню на праці жіночих організацій західної України. Велика частина України, східні землі, окуповані большевиками, не мали незалежного громадського життя і тому не мали й жіночих незалежних організацій. За те повставали і розвивалися українські жіночі організації в тих країнах, де жили наші поселенці як ЗДА, Канаді, Бразилії, Аргентині, Чехословаччині і Варшаві.

Світова Війна

Друга світова війна зовсім змінила умовини в організаційному житті жіноцтва. Вона знищила дорібок українського жіноцтва на рідних землях, а передові жінки стали жертвою чи то большевицького чи нацистівського режиму. За часів большевицької окупації не було жадних жіночих організацій, ані взагалі ніякого громадського життя.

За часів німецької окупації, хоч не було жіночих організацій, то всежтаки жіноцтво на рідних землях виконало півгальним і нелегальним способом велику червонохрестну працю, яка своєю жертвенністю не мала собі рівної. Війна довела до трагічної ситуації на рідних землях. Усі українські землі окуповані большевиками. Під большевицьким режимом зникла зовсім форма громадських, а з тим і жіночих організацій. Решта свідомого жіноцтва, головню молодь осталась у рядах підпільної організації УПА, де до сьогодні продовжує боротьбу. Друга частина рятуючи своїх дітей, залишила рідні землі і опинилась на скитальщині.

Після війни

Після закінчення війни створилися зовсім нові умовини в українському жіночому русі. Українське жіноцтво, що знайшлося на скитальщині, скоро піднеслося з того тяжкого удару і зразу почало організуватися. Після довгих років розділення українські жінки з різних земель України стали до спільної праці.

Зате за час війни розрослися й окріпли сили жіночих організацій ЗДА, Канади, що здобули собі признання своєю працею не лиш серед українського громадянства, але й серед американського і канадійського. Тут вирросло нове покоління, що родилось на тих землях і що своїми грудьми боронило свою нову батьківщину. Зокрема в Канаді чимало жінок дістало відзначення за свою воєнну працю.

Хоч ми були розділені далекими просторами та жили в різних умовинах і підчас війни не могли комунікуватися, то всетаки скоро нашли ми спільну мову. Слід згадати, що заокеанські

жіночі організації чимало вложили труду і праці для рятування скитальців.

Потреба скоординувати працю

Вже зпочатком 1947 року почалося переселення українських скитальців у різні країни і було ясне, що повстануть нові осередки української еміграції в країнах зовсім нових для Українців як Австралія, Венезуеля і хочби Англія. Потрібний був українському жіноцтву осередок, що координував би його працю та піддержував би її на нових місцях.

З другої сторони в світі загострилась виразно боротьба двох світоглядів. Наша Батьківщина окупована московсько-большевицьким окупантом, а велика частина українського жіноцтва знайшла поза її межами. Перед українським жіноцтвом стануло виразне завдання створити осередок що був би виразником свободної державницької думки українського жіноцтва та боронив інтересів поневоленої Батьківщини.

Тоді прийшла виразна потреба скликання жіночого конгресу, щоб устійнити думку українського жіноцтва та створити умандатований осередок. Союз Українок Америки на чолі з головою п. О. Лотоцькою, як одна з найсильніших діючих тоді організацій, взяв на себе ініціативу скликання Світового Конгресу Українського Жіноцтва — СКУЖ, що відбувся в дня 12 і 13 листопада, 1948 у Філадельфії.

С. К. У. Ж.

Конгрес відбувся при численній участі делегаток Америки, Канади та Європи. Організації в інших країнах, що через технічні або матеріальні причини не могли вислати делегаток, прислали привіти та заяви солідарности. Рівнож прийшли численні привіти від визначних українських громадських діячок.

Конгрес ясно зясував своє становище у всіх головних проблемах наших визвольних змагань та нашого громадського життя. Одною з основних справ, яку видвигнув Конгрес,:

- а) Українське жіноцтво виступило в обороні інтересів поневоленої Батьківщини і зложило головний протест проти терору, що панує на Україні.
- б) Українське жіноцтво заманіфестувало єдність із рідним краєм, солідаризуючись із визвольними змаганнями українського народу.
- в) Українське жіноцтво заявило себе по стороні демократії, шукаючи в демократичнім світі піддержки проти большевицького терору.
- г) Вважаючи, що зєднання наших сил це передумова успіху нашої боротьби, Конгрес

заявив піддержку Українській Національній Раді як консолідації українських політичних сил на еміграції.

Це була в основному політична платформа Конгресу.

Друга справа, що вирішив Конгрес, це створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — СФУЖО на чолі з головою п. Оленою Кисілевською, сеніоркою українського жіночого руху.

Конгрес своїми резолюціями дав основи для дальшої праці українського жіноцтва, а **створенням СФУЖО створив світовий осередок** для координації праці українського жіноцтва.

* * *

Завдання СФУЖО

Головні завдання СФУЖО висказані в резолюціях і в його статуті, збираються в трьох головних точках:

- а) координувати працю жіночих організацій, не порушуючи їх статутівих завдань та їх прав — працювати за пляном, якого вимагають інтереси українського громадянства даної країни,
- б) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед власним громадянством,
- в) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед міжнародними організаціями загальними й жіночими.

Членом СФУЖО можуть бути центральні організації (що мають певне число відділів), що стоять на укр. національно-державницькій платформі і мають свій статут. СФУЖО отже являється федерацією жіночих організацій, що координує працю, ділиться взаємно їхнім досвідом і здобутками та репрезентує думку українського організованого жіноцтва перед чужими організаціями, як і перед українським громадянством. СФУЖО об'єднує всі організації, що стоять на національно-державницькій платформі, без огляду на їхній партійний світогляд чи релігійну приналежність, спираючись на засадах християнської етики і моралі.

СФУЖО не заміряє встрявати чи бути контрольором праці поодиноких організацій, бо на те вони мають свої власні контрольні органи, але зате має відтворювати думку українського жіноцтва у громадському і політичному житті.

Підсумки

На заклик тимчасової управи СФУЖО вступили в члени СФУЖО жіночі організації Америки, Канади, Австралії, Аргентини, Європи (Англія, Німеччина, Бельгія), Венесуелі.

СФУЖО стоїть перед дальшими важливими завданнями, як справи інформації чужих жіночих організацій та виступів, які вимагають піддержки всього жіноцтва. СФУЖО є виразником думки свobodно думуючої України та буде спільно з жіноцтвом інших народів, працювати для тривалого мира і справедливості в світі. Такі виступи напевно мають далеко більшу питому вагу, якщо вони репрезентують думку всіх наших жіночих організацій в світі. Тому всі організації повинні стати членами СФУЖО і

спільними силами сповнити наш обов'язок супроти Батьківщини.

СВІТОВИЙ СОЮЗ МАТЕРЕЙ (М.М.М.)

Міжнародна організація Світовий Союз Матерей (М.М.М.) об'єднує тридцять кілька країн. Осідок централі є в Парижі, де й відбуваються що три роки конгреси організації. Завданням Союзу Матерей є — зясувати ролю матері в суспільстві, збагнути недоліки, що утруднюють її завдання і промостити шлях для щасливого й радісного материнства. Мати повинна стати свідомо своєї важкої ролі у суспільстві співришальним чинником у справах важливого, громадського значення. У 1949 р. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) стала членом М.М.М.

Кожен конгрес організації навітлює одну якуе сторінку діяння матері. У 1950 р. обговорено економічну її ролю. На цей конгрес запрошено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, яка була заступлена делегацією двох осіб — п. З. Витязь, голови Жіночої Секції з Бельгії і п. др. Ол. Пісмячевська з Парижа. Реферат п. Витязь на тему “Господарська неспромога матері” живо зацікавив присутніх і був поміщений у цілості в звіттовленні з конгресу. Реферат п. Ол. Сулими, що його прочитала п. др. Пісмячевська, на тему “Мати в підсвітській Україні” згадала паризька преса, передруковуючи уривки з нього. Вплив виступів українських делегаток відбився в резолюціях конгресу, де висловлено домагання в користь матерей засланих та матерей-скиталок.

Щороку в грудні Світовий Союз Матерей відбуває Різдвяний Вазар, на якому члени союзу виставляють свої вироби. У 1950 р. СФУЖО вперше зорганізував свою стійку. Вироби народного мистецтва зробили помітне враження.

Найновішою акцією Союзу (М.М.М.) є Деклярація Прав Дитини, що її опрацьовує тепер Комісія Прав Дитини при Об'єднаних Націях. Світовий Союз Матерей вносить туди свої побажання й поправки, притягнувши до співучасті своїх членів. СФУЖО видвигнуло такі моменти в обороні прав української дитини:

- а) релігійне виховання дитини не сміє бути заборонене,
- б) навчання на рідній мові конечне для гармонійного розвою дитини,
- в) довільний вибір звання не сміє бути утруднений насильним спрямуванням держави чи іншого чинника,
- г) дитина повинна бути вихована в родинному середовищі, воно найкраще сприяє її розвитку.

Найближчий конгрес М.М.М. відбудеться в 1953 р. під гас: “Виховна роля матері”. Для підготовки матеріалів скликає СФУЖО комісію з педагогів, виховниць і матерей.

КОМІТЕТ “МАТИ Й ДИТИНА”

Воєнне лихоліття позбавило багато родин батьківської опіки, так що на скитальщині знайшлося багато вдів із дітьми. Дальша мандрівка була перед ними утруднена, бо переселенці комісії уникали їх, як мало працездатного елементу. Це й піднесла на конгресі українського жіноцтва у Філадельфії делегатка скитальщини п. Ірина Парликовська. Із цим кличем вона обіхала міста Америки й Канади і зібрала фонд, що в ЗДА спочивав під опікою Союзу Українок, а в Канаді КВК-у.

Для переселення вдів створено у 1949 р. при СФУЖО комітет “Мати й Дитина”. У тісній співпраці з ЗУАДКомітетом переселено около 50 родин, що замешкали в захисті комітету “Мати й Дитина” у Філадельфії. Всі вдови згодом влаштувались на працю і перейшли на власне господарство. Переселення закінчено в лютні 1951; точне ділове й фінансове звіттовлення появиться незабаром. Слід зазначити, що таке переселення вдів було єдине в своєму роді і в кругах ПРО викликало признання.

Переселення вдів продовжується у порозумінні з ЗУАДКомітетом.

**ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
В ТРАВНІ, 1951**

Річна вкладка і Організаційний Фонд:
Від. 28, Ньюарк 20.00 10.00
Від. 43, Вайтстовн 20.00
На Фонд Централі СУА зложили членки у:
Від. 24 Елизабет, Н. Дж. 50.00
На Пресовий Фонд Нашого Життя:
Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж. 50.00
Відділ 42 Філадельфія 50.00
Анна Бутрин, Філадельфія 5.00
А. Качмарська, Філа. 2.00
А. Дусаненко, Нью Йорк 2.00
По 1 дол.: Зеновія Терлецька, Марія Мисикович, Катерина Лисюк, Пелагія Малиновська, Марія Бендзяк, Параскевія Панасовська, Осипа Грабовенська, Осипа Крояс, Анна Букайло, Євгенія Задорожна, Марія Пашук, Павлина Панамаренко, усі з Філадельфії, Па.
На вкладку до СФУЖО:
Відділ 28, Ньюарк, Н. Дж. 10.00
На Фонд Матері й Дитини:
Відділ 28, Ньюарк, Н. Дж. 10.00
Олена Лотоцька, збірка мешканок Захисту "Матері й Дитини" Філадельфія, Па., 10.00.

ВІДВІДИНИ ЦЕНТРАЛІ

У травні відвідали Централю СУА милі гості з Детройту: п. Ірина Козаченко, буваша голова філії СУА і п. Розалія Стисловська, довголітня касієрка філії СУА. Підчас гутірки гості розказали про працю Відділів СУА та приготування до свята Наталі Кобринської в Детройті.

На днях загощила до Централі п. Зеновія Терлецька, що переїхала на сталий побут із Монтреалу в Канаді до Філадельфії, де живуть дві її дочки. Пані Терлецька, відома зі своєї громадської праці в ріднім краю та в таборі Ділінген, в Німеччині.

Центрاليا СУА поручає членкам СУА книжечку "З життя і творчости Наталії Кобринської". Написав проф. Б. Романенчук. Замавляти у Централі СУА присилаючи 35 центів почтовими значками.

Вислід Кампанії Передплат „Нашого Життя”

Проголошена в січні до кінця

травня 1951

Одержали **Першу нагороду:** (вишивану блюзку) пані **Марія Процай**, Міннеаполіс, Мінн., за 60 передпл.; пані **Марія Прокопович**, Детройт, Міш., за 50 передпл.

Другу нагороду: керамічна ваза — пані **Олена Кисілевська**, Оттава, Онт., Канада за 28 передпл.

Третю нагороду: 1 прим. Спирит оф Флейм — пані **М. Дзиндзова**, Амстердам, Н. Й., за 18 перед.; пані **А. Смеречинська**, Рочестер, Н. Й., за 17 перед.

Найбільше число нових передплат осягнули:

Л. Бурачинська, Філадельфія 14
К. Гардецька, Філадельфія 14
Марія Ясінська, Детройт 9
П. Панамаренко, Філадельфія 7

Анна Бодак, Бруклін, Н. Й. 7
Кат. Пелешок, Нью Йорк 7
Геня Шевчук, Нью Йорк 6
М. Чайковська, Філадельфія 6
С. Стечишин, Саскатун Кан. 6
Катря Ярош, Філадельфія 5
М. Марусевич, Нью Йорк 5

Усім, що їх імена подаємо і не подаємо в цій числі, а які трудилися у приєднанні нових передплат Нашого Життя, складаємо найширшу подяку.

Хоч ця кампанія наразі закінчена, просимо о дальшу збірку нових передплат які від першого червня ц.р. зможуть бути зачислені в новому конкурсі в слідуючій півроці.

Ми певні що ще більше жінок захоче стати до конкурсу.

**Кекилія Гардецька,
прес. референтка.**

ВІДДІЛИ ПИШУТЬ:

Відділ 3-ий СУА „Жіноча Поміч“ дякує за прислані два реферати: „Великдень на Україні” і „Матері України” Гарно описані гагілки кругом церкви та пісні. Неодна з присутніх членок пригадала собі, як то було колись гарно і весело в старім краю. Відчитання цього реферату членки привітали оплесками. Також реферат „Матері України” залишив чимале враження у зібраних матерей.

**Стефанія Ковбасюк
за 3. Відділ СУА**

КУРС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Інтернешенел Інститут у Філадельфії знову одкриє цього літа курс англійської мови для новоприбулих імігрантів. Просьять вже тепер зголошуватися в Інституті 645 N. 15th St., або телефоном РО 5-2665.

НА ЦІЛІ СФУЖО

Л. Івченко 5.00
А. Кунінська, Джоліет, Ілл. 3.00
І. Нанасси, Нью Йорк, Н. Й. 3.00
З. Терлецька, Філадельфія 2.00
А. Павличенко, Саскатун 2.00
М. Велигорська, Торонто 1.00

ШИКАГО, ІЛЛ.

Розчислення 36-го Відділу СУА:
Прибутки за 2 р.: 746.43
Витрати за 2 р.:
Вплата до Центр. 124.15
Богосл. за пом. чл.
і вид. при пох. 138.—
На церкву в нашій парохії 125.—
Конвен. видатки 90.—
Дономога скит. 25.—
Дарунки хворим 28.20
Ювілейний дар 10.—
Ветеранам, отол. 15.—
Дрібні видатки 34.50
Листування 8.—
Разом 597.85
У касі Відділу
зосталося 148.58

На заклик Управи СФУЖО складаю 1 дол. і кличу на таку ж суму Ганну Мазуренко і Лесю Ковальську, обі в Торонто, Канада. **Марія Велигорська.**

На заклик п. Савелі Стечишин складаю 2 дол. на цілі СФУЖО і кличу на таку ж суму п. Євгенію Ситник із Виннипегу. **Анастасія Павличенко.**

ШИКАГО, ІЛЛ.

Звіт із річних зборів 22. Відділу СУА

Дня 8. січня ц. р. відбулися річні збори Т-ва Дочки України 22. Відділ Союзу Українок Америки.

Збори відкрила голова п. Федуняк молитвою „Богородице Діво“. По короткім поясненні щодо порядку переведення зборів, членки в числі 29 вибрали и. П. Боднарчук на предсідницю зборів, а п. І. Подола на секретарку.

Предсідниця відчитала такий порядок зборів: 1. відкриття, 2. вибір президії, 3. затвердження порядку нарад, 4. відчитання протоколу з останніх річних зборів, 5. звіти уступаючої управи. Порядок нарад збори прийняли. Секретарка відчитала протокол із останніх річних зборів.

Звіт голови п. Федуняк: Працю, яку намітила управа СУА, ми старались виконати. Я не обмежувалась тільки до функцій голови, але старалась усім допомагати. Із вдовolenням заявляю, що зі сторони управи і членів Відділу я також зазнала повну співпрацю. У цьому році ми перевели дві репрезентаційні імпрези. Перша — це академія в честь О. Басараб, з якої прибуток призначено на гр. кат. церкву. Друга — це академія в честь найбільшої нашої поетки Лесі Українки. Прибуток із того призначено на фонд видання творів поетки в англійській мові. Ширших сходин було три. На перших сходинах ми вітали в себе п. др. Парфанович. Другі влаштовано з нагоди відвідин Голови СУА п. Олени Лотоцької. Треті були присвячені пам'яті ген. Тараса Чупринки.

Впродовж 10 місяців відчитано 7 рефератів, що їх опрацювали наші членки, або їх прислано з Централі. Наш Відділ взяв участь у маніфестації в честь сл. п. ген. Тараса Чупринки. Окрім того влаштовано дві забави.

Наш Відділ старався допомогти матеріально всім, хто до нас звертався в міру нашої спроможности.

Звіт секретарки п. Дзидзан: На початку звітового року було 47 членок, прибуло 20, вибуло 2. Засідань управи було 6. Сходин членок відбувалися кожного місяця. До Відділу вплинуло 18

листів, вислано 42. За звітовий рік вислано 980 карток-повідомлень про ширші сходини, а 48 карток про засідання управи. Запроваджено книгу листів. Відділ передплачує часопис „Наше Життя“.

Звіт фінансової секретарки п. Кузь: У цьому звітовому році прибуло до каси: з імпрез 555.83 дол., із вкладок 152.50., разом прибутку було 708.33 дол. Витрат було: 532.90 до. З перенесення було 446.46 дол. і бонди Державної Позики на 150 дол. До витрат зачислено пожертви на УПА, УКК, хворим на туберкульозу, науковцям, на Дитячу Оселю, Ам. Червоний Хрест і ін.

Звіт касіерки п. Пленяк: Гроші Відділу були зложені в банку і касіерка вклала і вибирала їх у міру потреби.

Звіт культ.-освітньої референтки п. Боднарчук: Культ.-освітні обовязки виконано в міру спромог.

Відвідувачки хворих пп. Міллер і Паньків відвідали дві хворі членки.

В імені контр. комісії п. І. Подола заявила, що звіт фінансової секретарки був точний. Книги секретарки і касіерки годяться. На внесок контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій управі. За їхні цілорічні труди нагороджено їх оплесками. Тепер приступлено до вибору управи на 1951 р. До комісії-матки увійшли пп.: Сидорик, Заброцька, Децик, Матійців, Куць, Прокопів, Міллер. Під час того, як комісія-матка пішла на наради, збори застановлялись над розподілом суми 100,00 дол., як запропонувала контр. комісія. З нагоди річних зборів рішено дати обидвом церквам — католицькій і православної — по 20 дол. П. Носієвич пригадує хворих на туберкульозу, п. Левицька ВУАН, п. Дубицька УПА, п. Федуняк уділ у дитячій Оселі, а п. Целевич ставить внесок, щоб піднести суму розподілу до 150 дол. Більшістю голосів цей внесок перейшов. Точний розподіл фондів доручено новій управі.

П. Федуняк вносить такі проекти, якими ми повинні керуватися при припинанні нових членок:

1. Кожна нова членка повинна заплатити найменше однією сядчу вкладку.

2. Ті, що хочуть вступити, по-

винні особисто зявитись у секретарки підчас зборів. Вийняток для тих, що працюють на ніч.

3. Вступлення у члени відбувається за підписом заяв.

4. Членки, що не платять 6 місяців вкладки, перестають бути членками після дворазового у-піннення.

По короткій дискусії проекти прийнято більшістю голосів.

По звіті комісії-матки вибрано більшістю голосів такий уряд: п. Анастасія Білецька-Федуняк, голова, п. Розалія Сидорик, містоголова, п. Дарія Бурштинська, рек. секретарка, п. Меланія Семків, фін. секретарка, п. Ксеня Плиняк, касіерка, пп. Уляна Целевич, Дарія Левицька і Ольга Забродська, культурно-освітні референтки. Контрольна комісія: пп. Лесків, Подола, Матійців, суспільна опіка: пп. Паньків, Міллер, Веліка.

Пані Боднарчук подякувала членкам та передала закінчення зборів голові п. Федуняк.

Іванка Падола
секретарка зборів

ДІТРОЙТ, МІШ.

Праця 23. Відділу СУА

За два місяці від Нового Року ми вже дали два представлення, які дуже добре удалися. Прибуток ми дали на нашу місцеву школу, яку будують і скоро буде викінчена. Також мали ми день у пам'ять Ольги Басараб. Була Служба Божа і панахида. Всі членкині явилися з відзнаками, що зробило дуже гарне вражіння.

По Службі Божій всі пішли до Українського Народного Дому на прийняття. О. Прокопович відкрив свято молитвою, а потім подали каву і печиво. Предсідниця покликala о. Прокоповича до слова, який згадав, що був тоді у Львові, коли польська поліція замучила Ольгу Басараб. Опісля предсідниця п. Ясінська мала реферат відповідний до свята і малу деклямацію. Дальше п. Черіба сказала, що ми шануємо Ольгу Басараб за те, що вона не хотіла зрадити других, що разом боролись за ту саму справу, за Україну, за український народ. Я хочу спом'янути, казала вона, і тих забутих, що боролися і дальше борються і життя своє кладуть за

ту саму справу, за свою державу. Та, дорогі сестри, просім Бога за всіх, що помучені були і тих, що погинули у спільних могилах і всіх повстанців, що в бою погинули за ту саму справу і ще й до нині гинуть.

Потім покликано багато членкинь і гостей до слова, а на закінчення покликано п. Козаченко, яка є в Союзі Українок від його заложення в Дітройті. Вона говорила досить довго і річево. Пригадала, що багато років ми вже шануємо пам'ять Ольги Басараб і поки наш відділ буде існувати, будемо шанувати її славу пам'ять.

Предсідниця зазначила, що за гроші придбані із свята, закупимо твори Лесі Українки. На закінчення всі присутні відспівали гімн Союзу Українок.

Марія Чериба, секр.

ДІТРОЙТ, МІШ.

Дня 24. лютого уладив 26 Відділ США чайний вечір, як подяку для бувшого уряду, у склад якого входили пані: Прокопович, голова, Гузар, секретарка, Прибило, фін. секретарка, Мелимука, кор. секретарка, Ганиш, касієрка, Кульчицька, референтка підприємств.

Присутніх було коло 20 членок. Це була субота і не всі могли прийти. Велика шкода, що не явились і деякі членки бувшого уряду, але неїприсутність належно виправдали. Сходини відкрила нововибрана голова п. Катерина Хомяк. Подякувала бувшому уряду за його щирі праці та передала провід сходин п. Васько. Потім говорили по черзі всі ті, що вже давно у Відділі і ті, що недавно приїхали. Давні членки як пп. Хомяк, Гузар, Васько, Прибило, Кобаса та Руда підкреслювали родинний настрій, який панує у Відділі та велику відданість, із якою працюють усі, а зокрема уступаючий уряд. Новоприбулі, як п. Стельмах висловили признання для США. Усі ми в краю знали про працю США, але не сподівались, що стрінемо тут таких свідомих Українок. Знаємо, що давноприбулі виїхали 30-40 років тому, а тоді наше село зовсім інакше виглядало, як тепер. І тут на чужині, оті українські дівчата-робітниці не загубились у чужому морі, вони не тільки

Ляльки в українському вбранні, зладжені 26 Відділом

зберегли своє національне обличчя, але й вишкодили себе на активних громадянках. У своєму товаристві плакають традицію і культуру свого рідного краю. Організація їм уже така близька й рідна, що без неї, як кажуть, не могли б жити.

Серед товариської гутірки та в милій атмосфері пройшов вечір, а наприкінці зложили привітні на пресовий фонд „Нашого Життя“:

По 1 дол.: пп. Голінда П., Хомяк К., Зевінська І., Руда А., Прибило Ю., Васько М., Кобаса К., Худик А., Равська П., Заяць А., Стельмах Т., Бук К., Бортник І., Гуменчук В., пан Стельмах 1 дол. решта дрібницями, разом 18.25 дол. Ухвалено додати ще з каси і вислати 50 дол. на пресфонд журналу „Наше Життя“.

Відспівання многоліття, як уступаючому, так і нововибраному уряду закінчено сходини.

Присутня.

*

Заходом 26. Відділу в Дітройті-Гемтремк відбулася двічі вигравка (бінго), дня 4. березня і 15. квітня. На ті зустрічі прийшло багато гостей, бо перший раз у Дітройті пускали на вигравку ляльки в українському вбранні.

Ляльки ці зладили під проводом новоприбулої мосткині п. Липецької членки Відділу, а саме пп. Стельмах, Прибило, Ганиш, Прокопович і Солодка. Бу-

ли полтавки, лемкиня, бояриня й інші. На вигравку пустили також фартушки, пошиті в більшості п. К. Кобасою. Дохід із цих вигравок призначений на будову парохіяльної школи.

Дня 2. травня на сходинах 26 Відділу п. Олена Климишин поділилася з присутніми своїми споминами про те, як виглядало українське село в 1939 р. Розказала, як радо горнулося село до культурно-освітньої праці, а мольдь росла ідейна і високо-патріотична. Село наше зовсім відмінилось і добре було б, якби старші імігрантки розвіяли пересуди у своїх дітей, начебто наше село було темне й мало культурне. Противно — український нарід своєю працею і героїською боротьбою доказує, що він належить до передових націй. І ми повинні бути горді, що є українці.

Дня 20. травня відбувся вигляд нашої членки п. д-р Софії Парфанович про недугу рака і серця. Цю доповідь відмітив місцевий часопис у Гемтремку як цікаву подію.

Дня 22. липня наш Відділ постановив дати День Української Жінки.

Стефанія Заплітна, секр.

ВУНСАКЕТ, РОВД АЙЛЕНД

Свято для вшанування пам'яті Наталії Кабринської

Жіноче т-во Союз Українок ім. Ольги Кобилянської, 29 Відділ США, відсвяткував у неділю,

25. лютого, академію в соті роковини народження нашої славної піонерки Наталі Кобринської, згідно із закликом голови СФУЖО, п. Олени Кисілевської.

Після Служби Божої в укр. правосл. церкві о. Степан Голутяк відслужив панахиду за Наталю Кобринську і героїню Ольгу Басараб та за нашу патронку письменницю Ольгу Кобилянську. Після панахиди він сказав патріотичну проповідь, згадуючи про тих визначних українських жінок. До панахиди стали рядом членки СУА і сестрицтво зо світлом в руках.

Пополудні відбулося свято в иарохіальній залі. Голова Розалія Вецаль, одкриваючи свято, привітала приявних і зясувала ціль свята.

Програма зачалась американським гимном, який відспівав мужеський хор Бандура. Потім голова 29. Від. СУА покликала до слова о. Голутяка, який говорив про піонерку Наталю Кобринську, що перша дала почин до великого діла — організування нашого жіноцтва в Західній Україні.

Потім хор під проводом п. Й. Марцинюка відспівав кілька пісень, а пані Н. Марцинюк сказала дуже вміло деклямацію. Зібрані прийняли рясними оплесками спів і деклямацію.

Реферат про життя й діяльність Кобринської виголосила п. Кароліна Микитин, секретарка нашого Відділу, яка переказала історію українського жіночого руху, а вкінці закликала жіноцтво ставати в ряди Союзу Українок Америки. Ідім за прикладом, казала вона, нашої заслуженої піонерки письменниці Олени Кисілевської, яка ще разом з Кобринською ставала до праці і дальше ще щиро працює як голова СФУЖО, не зважаючи на свої старші літа. Вкінці закликала публику встати з місць і віддати поклін пам'яті Кобринської однохвилинною мовчанкою.

Після того диригент хору відспівав соло дві пісні при акомпаніюванні сина Зенка, почім 12-літній Михась Долішній віддеклямував з відчуттям „Нові козаки“, а дівчина Ненсі Дениш відіграла соло на гармонії. Обох публіка нагородила оплесками.

Голова п. Вецаль закінчила

свято подякою всім учасникам, почім усі відспівали гимн Ще не вмерла Україна.

Чистого прибутку було \$92.30. У продажі тикетів найбільш працювала касієрка п. М. Бардачевська.

ДІТРОЙТ, МІШ.

Дня 3. березня ми влаштували запусну забаву, що пройшла дуже успішно. Членкині зладили смашні страви (пп. Королович, Микитинська, Маценко та інші) і при вечері гості весело забавлялися. Промовляло багато членок, а також п. Забігайло гарно описав наш 31-ий Відділ. Накінець вписалося кілька присутніх у члени.

Клуб із предсідником п. Популяком на чолі, не почислив нам нічого за салю, за що складаємо йому щирю подяку.

Дай Вам Боже, сто літ жити і добрі діла робити!

Феся Сідило

Секретарка 31 Відділу СУА

МЕНЧЕСТЕР, Н. Г.

Річні збори 45 Відділу СУА відбулися 21. січня в церковній галі. Голова відкрила збори молитвою, а потім згадала номерних членок, що їх присутні шанували однохвилинною мовчанкою. По відчитанні протоколу уряднички здавали звіти. На знак признання членки потвердили той сам уряд. Отже вибрано на 1951 р. як слідує: Катерина Струса, голова, Текля Мигаль, заступниця, Марія Буцяк, секретарка, Дарія Валюх, заст. секр., Олена Боднарчик, касієрка, Марія Бурин, заст. кас., Розалія Бойко і Параскевія Заяць, доглядачки хворих. До контр: комісії увійшли нові членки, а саме Марія Ковальчук і Анастасія Струк.

На закінчення секретарка попросила присутніх, щоб і надалі разом дружньо працювали. Пригадала, що слід би зложити вкладку до СФУЖО, а також передплату „Нашого Життя“

Марія Буцяк, секретарка.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Радісні іменини

День 3. червня згуртував у домівці централі невеличку громадку жінок. Метушливо накривають стіл і укладають квіти. Це прийняття-несподіванка для го-

лови СУА п. Олени Лотоцької. Сьогодні день св. Олени, її іменини.

Врешті надходить п. голова, що не сподівалась тут нікого зустріти. Несподіванка оживила настрої. Спершу за столом пересипали жартами при мороженім та печиві. Потім кожна з присутніх, покликана п. Пономаренковою, складала побажання. Скільки споминів тут віджило! Це ж усе співробітниці, що будували колись організацію, що пережили разом важкі й радісні хвилини! Дуже добре відмітила тут ролю й заслугу іменинниці п. Головата. Це саме вона, каже п. Головата, зуміла нас, недосвідчених молодих жінок, об'єднати в гурт, привчити до громадської праці, зробити з нас громадянок. За це Вам, пані голову, щиро подяка й шана!

Особливо зворушливим був мент, коли від гурту вдів, що їх переселив комітет „Мати й Дитина“ промовляла п. Олена Колемінська. Вона висловила щире побажання тих матерей, що їх на вступі в нове життя зустріла щиро й тепло голова СУА. Її усмішка й щире слово улегшувало їм перші кроки. Та й тепер у кожному клопоті вона не відмовить допомі й поради. Вони зібрали між собою 10 дол. і передають їх на руки п. голови на ціль, яку вона призначить.

Коли вже всі висказались, відповіла п. голова. Вона подякувала за це миле, несподіване свято, що її зворушило. Все те, що приписують їй сьогодні, може й у деякій мірі оправдане та ніколи його не було б, коли б не гурт щирих, відданих співробітниць, що їх притягнула любов до спільного діла. Тільки завдяки їм удалося завершити те, чим є сьогодні організація і її надбання.

Зібрані членки СУА присвятили окрему згадку сеніорці жіночого руху п. Олені Кисілевській, що очолює Федерацію Жіночих Організацій. Відспівавши „многая літа“ в її честь, висловили їй писемно гарячий привіт, де всі присутні підписались.

Суму, що її пожертвували вдови, п. голова призначила на фонд „Мати й Дитина“

На закінчення членки вручили п. голові скромний дарунок.

Учасниця,

Н О В І К Н И Ж К И

ПЕТРУСЕВА ПОВІСТЬ — оповідання Олени Цегельської. Бібліотека юного читача. Ведання ОПДЛ „Нашим дітям”, Торонто, Канада, 1951. Ст. 40.

Розкриваєте цю невеличку книжку і зараз же звертаєте свою увагу на те, що оповідачем тут є хлопчик 9 років Петрусь. Що може розказати така дитина? Вона ж ще так мало жила на світі! Але ж тут „мало прожито, але багато пережито”.

Перші рядки цього сумного оповідання відновляють у вашій пам'яті часи страшного лихоліття — Гітлерівської окупації України. Тут же говориться про новітній ясир — примусовий вивіз на каторжну працю до Німеччини. Озброєні гітлерівські жовніри наказують батькові родини негайно їхати на працю. З ним іде й дружина з двома дітьми в надії, що за три місяці скінчиться війна й вони повернуться додому.

У вас, як і в Петруся, що вперше відчув біль свого маленького серця, стискається серце, коли він оповідає про прощання цілої родини з бабусею, рідною стріхою, рідними порогами.

Далі тяжка подорож, тяжка робота у бавера не тільки батьків, але й семирічного хлопчика при голодному харчуванні, потім праця батьків у місті, жах бомбардування; прихід американського війська до Німеччини; відносно спокійне життя в таборі для втікачів. Все це дає змогу читачам-юнакам (та й дорослим, хто того сам не переживав) пізнати, що переживали ще так недавно сотні тисяч людей з цими ж теперішніми читачами на руках, коли вони ще були немовлятами, або ледве вчилися ходити. Це викличе у матерей спогади про різні пригоди скитання й вони доповнять своїм дітям-читачам те, чого ще не розказав Петрусь. Тут — безперечно мати розповідь про те, як вони прощались із своєю хатою, з рідною землею, а це вілле у чутливі, юні душі оту благородну краплину любови до своєї України, до її бездоленого люду.

А крім того, яскравим прикладом для читачів будуть шляхетні вчинки самого малого Петруся, про які він так скромно оповідає. Як дбайливо він доглядає свою хвору сестричку, коли вони ще жили в бавера! Хворобу ще посилює голод і братік у розпачі таємно доїть корову господаря, щоби дати сестричці горнятко молока! Як самовіддано біжить він під вибухами бомб до знайомої німкни і просить її рятувати маму! Як зворушливо він віддає пошану забитому воякові, по-

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy

Foreword by Clarence A. Manning

Чи є ще українська хата, щоб не мала „Спирит оф Флейм“ прекрасного перекладу вибраних творів найкращої української поетки, жінки генія, Лесі Українки?

Вже пора зробити Вашим дітям прекрасний дарунок, українську поезію й драму в англійській мові. На уродини, на різні свята, такий дарунок зробить Вашим рідним і приятелям незвичайну приємність.

Хочемо поширювати нашу культуру серед американців, то даймо їм в руки „Спирит оф Флейм“.

Замовляти, присилаючи 5.00 дол. (з поштовою оплатою) на адресу:

Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Phila., Pa.

клавши на його прострелені груди китичку квітів! Як чесно й одверто признається він при пізнішій зустрічі своїй бувшій господині, що вчинив їй кривду!

З великим зацікавленням і користю для себе прочитають це оповідання юні читачі й їхні батьки. Гаряче радимо прочитати його й тим, хто жив на вільній землі — своїй новій батьківщині — і не переживав тих страхів; радимо перечитати і переказати своїм дітям, коли б ті не могли прочитати по українському, щоб вони пізнали і зрозуміли своїх нових товаришів по школі, що тепер шойно приїхали зі скитальщини. **В. Ш-ка**

Петро Сагайдачний: В його тіні. Симон Петлюра в історії українського народу. Українське Видавництво, Нью Йорк 1951. Ст. 60.

Софія Парфанович: У Києві в 1940 р. Австрбург, 1950. Ст. 69.

Книжка, потрібна кожній жінці!

др. Софія Парфанович

Мала гігієна жінки

Ціна 40 ц.

Можна замовити в Централі СУА

866 N 7th St. Philadelphia 23, Pa.

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАДИ в травні 1951, нові й відновлені:

Марія Процай, Міннеаполіс	27
Марія Прокопович, Детройт	24
М. Дзіндзова, Аамстердам	18
Л. Бурачинська, Філадельфія	7
Савеля Стечишин, Саскатун, Канада	6
П. Кульчицька, Вайтстон	5
Олена Кисілевська, Оттава, Канада	5
Анна Ганкевич, Шикаго	4
Анна Питайк, Асторія	3
Марія Сена, Детройт	3
Ірена Кукура, Шикаго	3
Др. Р. Криштальський, Питсбург	3
П. Панамаренко, Філадельфія	3
Анна Гнатюк, Елізабет	2
Анна Бодак, Бруклін	2
Анна Олійник, Честер	2
Ю. Б. Кучерова, Питсбург	2
А. Старовецька, Ст. Клер, Па	2
Ольга Маркард, Озен Парк	2
По одній передплаті: Оксана Вонігова, Серафима Гриценко, Марія Кузик, Зеновія Терлецька, Анастасія Лехів, А. Кульчицька, К. Пелешок, Др. Марія Кознарська, Софія Гарасевич, Союз Українок Канади, Марія Голуб, Олена Гординська, Віра Кос, СУК, Реджіна, К. Джорджія, О. Шафранська, Ірена Нанаси, Марія Форись, А. Дусаненко, Теодозія Стельмах, К. Ярош, Софія Гречаник, Укр. Міш. Ліга, Ю. Смарш, К. Сарабут, Н. Нападівич, Марія Васько, Ірина Мельник.	

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

провадить різномодні тканини для декорації і мешкання

Сітки на завіски в ціні від . . . 0.39 дол.

Юта на портієри (monk cloth) 2.50 „

Панама на портієри 2.98 „

На бажання висилаємо пробки

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • їдальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • С. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші речі до окраси Вашого дому

ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

М. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

ДИТЯЧИЙ САДОК
Комітету "Мати й Дитина"

525 Columbia Ave.

Philadelphia, Pa.

Приймає на літні місяці
під опіку й шкільні діти
працюючих батьків

ФАХОВА ОПІКА

ДОБІРНИЙ ХАРЧ

Збірка новель

Докії Гуменної

КУРКУЛЬСЬКА ВІЛІЯ

Накладом В-ва "Нові Дні"

Ціна 40 ц.

можна замовити

в Централі СУА

866 N. 7th St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYUKY

2231 Fairmount Ave.

Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей

Грошові перекази

Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!